

2 Királyok 1-4.

A Királyok első könyvének vége a gonosz Áháb királyról, és feleségéről, Jezábelről szól, akik az északi királyságot erkölcsi és lelki mélypontra juttatták. Jezábel, aki Szidón környékéről származott, bevezette a Baál imádatát az egész országban. A Királyok első könyve Áháb halálával, és Ahazjá fiának kétéves uralkodásával ér véget.

Aháb halála után Móáb elpártolt Izráeltől.

Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából a korláton keresztül, és megbetegedett. Követeket küldött el, akiknek ezt mondta: Menjetek, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a betegségből!

A baál szó urat jelent. Baalzebúb a legyek ura volt. Számomra mindig talányt jelentett, hogy máskülönben normális és intelligens emberek, miután visszautasítják Isten tiszteletét és imádatát, hogyan tudnak ennyire ostoba dolgokban hinni. Dávid azt írja: „Az ostoba azt gondolja, hogy nincs Isten.” És valóban, amikor egy ember ki akarja űzni Istent az életéből, akkor nagyon ostoba dolgokat fog elkövetni.

El tudjátok képzelni, hogy egy legyet imádjatok? Hogy azt uratoknak hívjátok? A Róma első fejezetében Pál egy kis betekintést nyújt azon emberek lelkébe, akik miután megismerték Istent, nem imádták Őt Istenként:

Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolonddó lettek, és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével.

...

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké.

Vannak ma is olyan emberek, akik egy virágot vagy egy fát istenítenek, és ez nem sokban különbözik attól, hogy azok az emberek egy legyet tartottak istenüknek. Irracionális módon a természetet imádják, a Teremtő helyett.

A racionális mód az, hogy ha megcsodáljuk a természet zseniális megtervezését, és nem magát a teremtett természetet, hanem annak Teremtőjét imádjuk.

A valóság az, hogy egy légy megteremtése hihetetlen leleményességet kívánt. Igaz, hogy élősködő rovarok, de hihetetlen elszántsággal próbálnak bejutni a házba. És ahogy kinyitod az ajtót azonnal már bent is vannak. Szeretem őket megfigyelni, sokat közülük mikroszkóp alatt is tanulmányoztam, és lenyűgözött a látásuk, hisz majdnem 360 fokos látószögük van. Ha megpróbálsz mögéjük kerülni, azonnal észrevesznek.

A szárnyaik alatt egyensúlyuk megtartására szolgáló elképesztően leleményes kis szerkezet található, és mindig lenyűgözött, hogy milyen ügyesen landolnak a mennyezetten. Vajon milyen közel kerülnek a plafonhoz, amikor átfordulnak, hogy lábbal landoljanak? Gondolatok már erre? Hihetetlenül csodálatos teremtmények, de miért őket kellene imádjuk? És lám, a szegény, tehetetlen ember, aki kizárta Istent az imádatából, olyan dolgokat imád, amelyekbe belegondolva tudjuk, hogy csak idióták hihetnek benne. Az emberek a saját elképzelésüket alkották meg, és istenként imádták ezeket.

Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából a korláton keresztül, és megbetegedett. Követeket küldött el, akiknek ezt mondta: Menjetek, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a betegségből!

Ekkor az ÚR angyala így szólt a tisbei Illéshez: Indulj, menj el Samária királyának a követei elé, és így szólj hozzájuk: Talán nincs Isten Izráelben, hogy ti Baalzebúbot, Ekrón istenét mentek megkérdezni?

Ezért így szól az ÚR: Nem kelsz föl abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni! Ezzel Illés elment.

Amikor a követek visszatértek a királyhoz, megkérdezte tőlük: Miért tértetek vissza?

Azok így feleltek neki: Egy férfi jött velünk szembe, és ezt mondta nekünk: Menjetek, térjete vissza a királyhoz, aki elküldött benneteket, és így szóljatok hozzá: Ezt mondja az ÚR: Talán nincs Isten Izráelben, hogy te Baalzebúbhoz, Ekrón istenéhez küldesz, hogy megkérdezd őt? Ezért nem kelsz föl abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni!

Ő megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki veletek szembe jött, és ezeket mondta nektek?

Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt azon a férfin, és bőrvön övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az.

Illés és Keresztelő János is igen durva külsejű emberek lehettek, mégis mindketten hihetetlen kapcsolatban voltak Istennel.

Ekkor elküldte Illéshez egyik parancsnokát ötven emberével. Ez fölment hozzá, mert Illés a hegy tetején tartózkodott, és így szólította meg: Isten embere! A király azt parancsolja, hogy jöjj le!

Illés így felelt az ötven ember parancsnokának: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor tűz szállt le az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt.

A király elküldte hozzá egy másik parancsnokát is ötven emberével, aki így szólította meg: Isten embere! Azt üzeni a király, hogy jöjj le azonnal!

De Illés így felelt nekik: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor Isten tüze szállt le az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt.

Még egy harmadik parancsnokát is elküldte ötven emberével együtt. Ez a harmadik parancsnok fölérvé térdre rogyott Illés előtt, könyörgött neki, és így

szólt hozzá: Isten embere! Kérlek, legyen drága előtted az életem és ötven szolgádnak az élete!

Lásd, tűz szállt le az égből, és megemésztette az előbbi két parancsnokot és ötven emberüket. De most az én életem legyen drága előtted!

Ekkor az ÚR angyala így szólt Illéshez: Menj el vele, ne félj tőle! Elindult tehát, és elment vele a királyhoz.

Így szólt hozzá: Ezt mondja az ÚR: Mivel követeket küldtél, hogy megkérdezd Baalzebúbot, Ekrón istenét, mintha Izráelben nem volna Isten, akinek az igéjét megkérdezhetnéd, azért nem kelsz föl az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni!

Meg is halt az ÚRnak a szava szerint, amelyet Illés elmondott. Utána Jórám lett a király, a júdai Jórám királynak, Jósáfát fiának a második évében, mert neki nem volt fia.

Ahazjá egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Figyelnünk kell, hogy ne keverjük össze őket, mert egyszerre két Jórám nevű király uralkodik Júdában és Izraelben is.

Aházja fiatal volt, amikor uralkodni kezdett, és rövid kétéves uralkodása után meghalt, és testvére Jórám vette át a trónt.

Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból.

Gilgál Jeruzsálemtől kb. 25 km-re északra található.

Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe.

A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR.

Bételtől Jerikóig kb. 30 km-es út kanyarog lefelé a hegyről.

Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba.

A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt.

Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánál, azok is megálltak tőlük távol.

Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta.

Nagy élmény lehetett ez annak az ötven fickónak, akik nézték őket!

Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész!

Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy.

Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe.

Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította.

Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára.

Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta.

Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

Itt a palást és a kenet átadását láthattuk. Miután Illés befejezte a szolgálatát, a Lélek a mennyekbe ragadja el, és Elizeus kétszeres lelket kért, hogy folytathassa Illés szolgálatát.

Gyakran azon tűnődöm a csodákkal kapcsolatban, hogy hol van Illés Istene? Nem vagyok megelégedve ezekkel a felpumpált evangelista programokkal, amelyek alatt állítólag csodák is történnek. Nem hiszem, hogy Isten egy cirkuszi sátor környezetében kell dolgozzon, mert hiszem, hogy Ő nagyon könnyen tud természetes környezetben is dolgozni. És amikor ezt a érzelmileg felpörgetett környezetet megfigyeljük, akkor láthatjuk, hogy Isten gyakran nem kapja meg az Őt illető teljes dicsőséget azért, ami ott történik. Gyakran az eszközök manipulálják az érzelmeket, és szándékosan magukra irányítják a figyelmet.

Azon tűnődöm, hogy vajon miért nem láthatunk mostanában sokkal drámaibb típusú csodákat, hiszen tudjuk, hogy Isten képes ezek megtételére. Amikor Elizeus azt kérdezte, hogy hol van Illés Istene, akkor azt értette az alatt, hogy hol van az az Isten, aki hatalmas látható csodákat tesz, ahol minden kétséget kizáróan látható, hogy Ő dolgozik.

Nem tudok egyetérteni azzal, hogy Isten csak az apostolok korában és azelőtt tett ilyen típusú csodákat. Nem hiszem, hogy ekkor Isten azt mondta, hogy elég a csodákból, mostantól kezdve az egyház terjeszkedése az emberek zsenialitásán fog múlni. Azt sem hiszem, hogy a csodák hiánya Isten erejének csökkenését vagy Isten csodatevő akaratának csökkenését jelentik.

Mégis amikor utoljára megkérdeztem az Urat, hogy megkaphatnám-e a csodatétel ajándékát, a válasza az volt, hogy Ő a csodáknál egy sokkal nagyszerűbb módon vezetett engem eddig. Azóta nem kértem többet a csodatétel ajándékát, hanem egyszerűen örülök annak, hogy egy ilyen nagyszerű közösséget hozott egybe, ahol Jézus Krisztus szeretete uralkodik. Meg vagyok ezzel elégedve. Valahogy úgy vagyok, mint Pál: háromszor kértem az Urat, hogy adja meg nekem a csodatétel ajándékát, és Isten hasonló választ adott nekem is, mint Pálnak: többé ne kérd ezt, hanem légy elégedett azzal, amid van.

Azt is látom, hogy ez a fajta ajándék nagyon nehéz helyzetbe hozhat egy embert, és kételkedem abban, hogy én ezt megfelelően tudnám kezelni. Ha valaki valódi csodákat tudna véghezvinni a Lélek erejével, akkor minden ember azt akarná, hogy valamiféle előnyhöz jusson ezen az ajándékon keresztül, és ezért aztán látványosságként hordoznák őt végig az országban, hogy csodákat tegyen az emberek előtt, hogy ezzel emberek nagy tömegét vonzzák, és ezek pedig nagy adományokat adjanak.

Ebből a szemszögből vizsgálva nagyon örülök, hogy Isten nem adta meg számomra a csodatétel ajándékát.

Mégis, tudom, hogy ennek is megvan a helye Krisztus testében, mert ha nem így lenne, akkor a Lélek nem adta volna ezt az embereknek. Ebben a mai szkeptikus világban lehet, hogy nem lenne nagy értéke, mégis azon tűnődöm, hogy vajon milyen emberre volna szükség ahhoz, hogy azt a figyelmet kezelni tudja, amely egy ilyen ajándék körül összpontosulna. Nem hiszem, hogy ismerek olyan embert, aki ma ezt megfelelően kezelni tudná.

Hol van Illés Istene? Szerintem semmit sem változott. Azt gondolom viszont, hogy a mi életstílusunk egy lépéssel eltávolított tőle. Mi a nagyon fejlett társadalmunk és kultúránk foglyai vagyunk, nagyon sok elterelő dologgal, amelyek elvonják gondolatainkat az Úrról, és figyelmünket a körülöttünk levő anyagi dolgokra irányítják.

Amikor Illés és Elizeus együtt mentek Gilgálból Bételen és Jerikón keresztül a Jordánon túlra, gyalogoltak a természetben. Amikor az érintetlen természetben sétálunk, mi magunk is úgy kerülünk tudatába Istennek, amelyhez hasonló tudatot nem szerezhetünk magunknak úgy, hogy állandóan autózunk egyik helyről a másikra. A természetben lehet meditálni, Istenre gondolni, szoros közösségben lenni vele. De próbáljuk meg mindezt autóvezetés közben, és hamarosan balesetet fogunk szenvedni.

A modern társadalom minden kényelme negatív módon befolyásolja a mélyebb lelki fejlődést, ami szükséges lenne az Illés vagy Elizeus által kapott csodatételi ajándékok megfelelő kezeléséhez.

Amikor Elizeus ráütött a vízre, akkor ismét szétvált a Jordán vize, amely arra utal, hogy Elizeus imádsága megválaszolásra került, és megkapta Illés lelkét.

Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

És rögtön itt a probléma: az emberek leborulnak előtte, hogyan lehet ezt kezelni? Amikor valakinek Isten által adott csodatételi képességei vannak, az emberek előtte akarnak leborulni, és az eszközt dicsőítik. Kevés az ilyen eszközök közül az olyan, aki megfelelően tud ehhez hozzáállni.

Majd ezt mondták neki: Van itt szolgálid között ötven ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az ÚR lelke ragadta el, és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjete senkit!

Amikor azonban a végletekig unszolták, azt mondta: Hát küldjete! El is küldték az ötven embert, azok három napig keresték, de nem találták meg.

Visszatértek azért hozzá, mert még Jerikóban tartózkodott. Így szólt hozzájuk: Megmondtam nektek, hogy ne menjetek.

Sok elpazarolt erőfeszítés ered abból, hogy az emberek ragaszkodnak, hogy egy bizonyos dolgot megtehessenek.

Egyszer a városbeliek ezt mondták Elizeusnak: Uram, magad is látod, hogy ez a város jó lakóhely, de a vize rossz, és a földje terméketlen.

Erre ő így felelt: Hozzatok ide egy új tálat, és tegyete bele sót! Oda is vitték neki.

Ő pedig kiment a víz forrásához, sót dobott bele, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé halált és terméketlenséget.

És a víz meggyógyult, így van ez még ma is, Elizeus szava szerint, amelyet kimondott.

Mindezt Krisztus előtt néhány száz évvel írták, és akkor a jerikói források még mindig jók voltak. Az érdekes viszont az, hogy a mai napig is jók a források vizei, én magam is ittam azokból a forrásokból.

Onnan azután elment Bételbe. Amikor az úton fölfelé ment, fiatal fiúk jöttek ki a városból, és így csúfolták őt: Menj föl, kopasz! Menj föl, kopasz!

Ő azonban hátrafordult, rájuk nézett, és megátkozta őket az ÚR nevében. Ekkor két medve jött ki az erdőből, és szétszaggatott közülük negyvenkét gyermeket.

Ezek nem gyerekek, hanem tinédzserek voltak, az eredeti szöveg szerint. Nehéz megérteni, hogy miért átkozta meg őket, kivéve azt, hogy ez nagy tiszteletlenség volt Isten emberével szemben.

Innen fölment a Karmel-hegyre, onnan pedig visszatért Samáriába.

Jórám, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizennyolcadik évében lett Izráel királya Samáriában, és tizenkét évig uralkodott.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR: bár nem annyira, mint apja és anyja, mert eltávolította Baal szent oszlopát, amelyet apja készíttetett.

De ragaszkodott Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkéhez, aki vétekbe vitte Izráelt, nem tángított attól.

Mésa, Móáb királya juhtenyésztéssel foglalkozott, és Izráel királyának százezer hízott bárányt meg százezer kost kellett szállítania gyapjastul.

De amikor Aháb meghalt, Móáb királya elpártolt Izráel királyától.

Ezért Jórám király egy kitűzött napon kivonult Samáriából, és megszemlélte egész Izráelt.

Majd ilyen üzenetet küldött Jósáfátnak, Júda királyának: Móáb királya elpártolt tőlem. Eljössz-e velem harcolni Móáb ellen? Ő így felelt: Elmegyek, én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovasságom éppúgy, mint a te lovasságod.

Majd megkérdezte: Melyik úton vonuljunk föl? Ő így felelt: Edóm pusztáján át.

Elment tehát Izráel királya, Júda királya és Edóm királya. Már hét napja bolyongtak az úton, és nem volt vize a seregnek, sem az utánuk hajtott állatoknak.

Akkor ezt mondta Izráel királya: Hát azért hívta össze az ÚR ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket?

De Jósáfát így szólt: Nincs itt az ÚRnak egy prófétája, aki által megkérdezhetnénk az URat? Izráel királyának egyik szolgája így válaszolt: Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés kezére szokott vizet önteni.

Jósáfát így szólt: Valóban az ÚR igéje szól rajta keresztül. Elment tehát hozzá Izráel királya és Jósáfát, meg Edóm királya.

Elizeus azonban ezt mondta Izráel királyának: Semmi közünk sincs egymáshoz. Eredj apád prófétáihoz, meg anyád prófétáihoz! De Izráel királya így szólt hozzá: Ne mondd ezt! Hiszen az ÚR hívta össze ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket.

Elizeus így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ha nem nézném Jósáfátnak, Júda királyának a személyét, rád sem tekintenék, meg sem látnálak!

De most hozzatok ide egy lantost! Amikor a lantos zenélni kezdett, az ÚR keze megérintette a prófétát.

Így szólt: Ezt mondja az ÚR: Csináljatok sok gödröt ebben a patakmederben.

Mert ezt mondja az ÚR: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, mégis megtelik ez a patakmeder vízzel, és ihattok ti is, meg a jószágaitok, az állataitok is.

De ez még csekélység az ÚR előtt. Ő Móábot is a kezetekbe adja.

Leverték minden megerősített és minden fontosabb várost. Kivágtok minden termőfát, betömtek minden forrást, és kövekkel teszték tönkre minden jó szántóföldet!

Történt másnap reggel, az ételáldozat idején, hogy egyszerre csak víz áradt Edóm felől, és megtelt az a vidék vízzel.

Ez gyakran megtörténik ott a Holt-tenger völgyei környékén. Lehet, hogy egy nagyon forró nap közepén hirtelen hatalmas vízáradt zúdul le a hegyoldalakon a hegy tetején lezúduló eső miatt.

Amikor meghallotta az egész Móáb, hogy harcba vonultak ellenük ezek a királyok, fegyverbe szólítottak minden fegyverfogható embert, sőt még másokat is, és fölálltak a határon.

Reggel amikor fölkeltek, a nap rásütött a vízre, és a móábiak vörösleni látták maguk előtt a vizet, mint a vért.

Akkor ezt mondták: Ez vér! Bizonyosan egymásra támadtak a királyok, és leverték egymást. Most tehát zsákmányra, Móáb!

De amikor odaértek Izráel táborához, megindult Izráel, megverte a móábiakat, és azok megfutamodtak előttük. De utánuk nyomultak, és szétverték a móábiakat.

A városokat lerombolták, a jó szántóföldeket mind teledobálták kövel, minden forrást betömtek, és minden termőfát kivágtak. Csupán Kír-Hareset kövei maradtak meg, de azt is körülvették és lötték a parittyások.

Amikor Móáb királya látta, hogy nem bírja tovább a harcot, maga mellé vett hétszáz kardforgató embert, hogy keresztültörjenek Edóm királyánál, de nem tudtak.

Akkor fogta elsőszülött fiát, aki őutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerelkedtek és visszatértek hazájukba.

Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Szolgád, az én férjem meghalt; és te is tudod, hogy szolgád félté az URat. Most eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekemet rabszolgájának.

Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgálód házában, csak egy korsó olaj.

Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset.

Azután menj be, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekben az edényekben. Amelyik megtelt, tedd félre!

Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett.

Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elém még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj.

Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat. Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!

Egyszer Elizeus elment Súnémába. Volt ott egy jómódú asszony, aki marasztalni szokta őt, hogy ott egyék. Ezért ahányszor csak arra járt, betért oda, hogy nála egyék.

Az asszony így szólt a férjéhez: Nézd csak, én tudom, hogy Isten szent embere az, aki mindig betér hozzánk.

Építsünk neki egy kis felső szobát, tegyünk bele neki ágyat, asztalt, széket és mécsest, hogy ott szálljon meg, amikor hozzánk jön!

Történt egyszer, hogy odaérkezett Elizeus, megszállt a felső szobában, és lefeküdt ott.

Majd ezt mondta Géhazinak, a szolgájának: Hívd ide ezt a súnémi asszonyt! Az odahívta az asszonyt, aki megállt előtte.

Még ezt is mondta szolgájának: Mondd meg neki: Látom, hogy milyen figyelmesen gondoskodik rólunk. Mit tehetek érted? Nincs-e valamilyen ügyed, amelyről beszélhetnék a királlyal, vagy a hadseregpáncsnokkal? De ő így felelt: Én a saját népem körében lakom.

Elizeus ezt mondta: Mégis mit tehetnék érted? Géhazi közbeszólt: Hiszen nincs fia, a férje meg öreg.

Elizeus így szólt: Hívd ide az asszonyt! Amikor odahívta, az megállt az ajtóban.

Elizeus így szólt: Egy év múlva fiút ölelsz. Az asszony így felelt: Ugyan, uram, Isten embere, ne ámítsd szolgálódat!

De teherbe esett az asszony, és fiút szült egy év múlva, abban az időben, amelyet Elizeus megmondott neki.

Amikor felnőtt a gyermek, egy alkalommal kiment az apjához, az aratókhoz.

Egyszer csak azt mondta az apjának: Jaj a fejem, a fejem! Az apja meghagyta a szolgájának, hogy vigye el az anyjához.

Az föl is vette, és elvitte az anyjához; annak a térdén feküdt délig, akkor meghalt. Az anya fölment, és lefektette az Isten emberének az ágyára, rázárta az ajtót, és elment.

Odahívta a férjét, és így szólt: Küldj ide egy szolgálógyerményt meg egy szamarat, hadd siessek az Isten emberéhez, aztán visszatérek.

De a férfi azt kérdezte: Miért mégy ma hozzá? Hiszen nincs sem újhord, sem szombat! Az asszony így szólt: Hagyj békén!

És fölnyergelve a szamarat, ezt mondta a szolgálógyerménynek: Hajtsd az állatot állandóan, és ne akadályozz a vágatásban, amíg nem szólok neked!

Elment tehát, és megérkezett az Isten emberéhez a Karmel-hegyre. Amikor az Isten embere távolról meglátta őt, így szólt Géhazihoz, a szolgájához: Nézd csak, az ott a súnémi asszony!

Fuss eléje, és kérdezd meg, hogy jól van-e ő, jól van-e a férje, és jól van-e a gyermeke? Az asszony így felelt: Jól!

De amikor odaért az Isten emberéhez a hegyre, átkarolta a lábát. Géhazi odalépett, hogy félretaszítsa, de az Isten embere így szólt: Ne bántsd, hiszen el van keseredve, és az ÚR eltitkolta előlem, nem jelentette ki ezt nekem.

Manapság az embereket azért is megragadhatja Elizeus története, mert gondolhatják, hogy neki különleges agyi képességei voltak, gondolatolvasás, vagy ehhez hasonlók. De Isten azért tette ide ezt e kis megjegyzést, hogy látható

legyen, hogy mindez a képesség Isten ajándéka volt, és ezt Isten visszatarthatta, és akkor ugyanúgy nem tudhatott semmit, mint mi mindnyájan. Ő is csak annyit tudott, amennyit Isten előtte felfedett, és csodálkozott azon, hogy Isten mindezt eltitkolta előtte. Én akkor csodálkozom, amikor Isten valamit kijelent nekem, Elizeus pedig azon csodálkozott, hogy volt olyan dolog, amit Isten nem jelentett ki neki.

Az asszony ezt mondta: Uram, kértem-e én fiút? Nem azt mondtam-e, hogy ne hitegess engem?!

Akkor Elizeus így szólt Géhazihoz: Övezd fel derekadat, vedd kezébe a botomat, és menj el! Ha valakivel találkozol, ne köszönj neki, és ha valaki neked köszön, ne válaszolj! Tedd a botomat a fiú arcára!

De a fiú anyja így szólt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak itt!

Az anyai szeretet elszántságát és erejét láthatjuk itt, mert ő nem akarja elfogadni a helyettést. Tudta, hogy Elizeusért jött, és nem fog elmenni, amíg ő maga nem jön vele a gyerekéhez.

Elindult tehát Elizeus, és ment az asszony után.

Géhazi már előttük elment, és a botot a fiú arcára tette, de az nem szólt és nem eszmélt. Visszatért tehát Elizeushoz, és jelentette neki, hogy nem ébredt fel a fiú. Ekkor Elizeus bement a házba, ahol a fiú holtan feküdt az ágyán.

Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az ÚRhoz.

Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste.

Azután néhányszor föl-alá járt a házban, majd ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüszentett hétszer egymásután, és felnyitotta a szemét.

Ő pedig odahívta Géházit, és azt mondta: Hívd ide a súnémi asszonyt! Az odahívta, és amikor odament hozzá, így szólt: Viheted a fiadat.

Az asszony odamenve a lábához esett, a földre borult, azután vette a fiát és elment.

Amikor Elizeus visszatért Gilgálba, éhínség volt az országban. A prófétatanítványok ott ültek előtte, ő pedig így szólt a szolgájához: Tedd föl a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a prófétatanítványoknak!

Egyikük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldségfélét szedjen. Talált is a mezőn egy indás növényt, és teleszedte a ruháját vadtökkel. Hazaérve belevagdalta a fazékba főzeléknek, mert nem tudták, mi az.

Azután kimerítették a férfiaknak, hogy egyenek; de amikor enni kezdtek a főzelékből, így kiáltottak föl: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem tudták megenni.

Akkor ő ezt mondta: Hozzatok lisztet! Beledobta azt a fazékba, és így szólt: Merítsd ki a népnek, hadd egyenek! Akkor már nem volt semmi rossz a fazékban.

Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének az első termésből készült kenyeret: húsz árpakenyeret meg friss gabonát a tarisznyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek!

A szolgája azonban így szólt: Hogyan adjam ezt száz embernek? De ő így felelt: Add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja az ÚR: Enni fognak és még marad is.

Odaadta tehát nekik, azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan az ÚR megmondta.

Mindez Krisztus Újtestamentumbeli csodájára emlékeztet, amikor Ő 5000 embert etetett meg 5 kenyérral és két hallal. Ugyanez a típusú csoda történt itt is.

2 Királyok 5-8.

Naamán, az arámok királyának hadseregparancsnoka, nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az ÚR Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett.

Egyszer rabló arám csapatok vonultak ki, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének a szolgálója lett.

Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bélpoklosságából.

Naamán megjelent ura előtt, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány.

Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg levelet küldök Izráel királyának. El is ment, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát.

Átadta a levelet is Izráel királyának, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgálómat, Naamánt, akit hozzád küldtem!

Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszagatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek és lássátok meg, hogy csak ürügyet keres ellenem!

Amikor Elizeus, az Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszagatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben!

Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házának a bejáratánál.

Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested!

Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd ki fog jönni, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az ÚRnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és meggyógyít a bélpoklosságából.

Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, Abáná és Parpar, Izráel minden vizénél? Megfürödhetnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan eltávozott.

Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagyot parancsolt volna, azt is megtetted volna. Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz.

Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akárcsak egy kisgyermeké.

Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot szolgálótól!

De ő így felelt: Az élő ÚRra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt.

Említettem már, hogy az ilyen ajándékokkal bíró ember, mint Elizeus, sok problémával kell szembesülnön. Sajnos, egyes emberek, akik gyógyítási szolgálatban tevékenykedtek, visszaéltek ezzel az ajándékkal, és saját meggazdagodásukra használták fel azt. Az emberek nagy izgalomba jönnek, amikor látják Isten munkáját, és el akarják halmozni Isten szolgáját a saját ajándékaikkal. Elizeus visszautasította az ajándékokat, és nagyon jól tette, mert nem ő gyógyította meg Naamánt, hanem Isten. És annak ellenére, hogy Naamán unszolta őt, ő mégis visszautasította.

Naamán gyógyításával kapcsolatban említeném, hogy sokaknak közülünk nagy nehézséget okoz, hogy csak egyszerűen elfogadjuk Isten kegyelmét. Mindnyájan szeretnénk valami nagyszerű dolgot tenni az Úrért: legyőznénk valami nagy óriássereget, vagy valami hasonló. Az Istentől való elfogadás egyszerűsége nagyon nehezen megy.

Pedig Isten olyan egyszerűen és ingyen adja a dolgokat! Mi pedig meg akarjuk érdemelni ezeket, de erre nincs lehetőségünk. Csak egyszerűen elfogadhatom Isten jóságát az Ő kegyelméből, és ilyen a megváltás is: egyszerű. Csak egyszerűen hinni kell az Úr Jézus Krisztusban, és meg vagyunk váltva. De fel vagyunk lázadva ezen egyszerűség ellen. Uram, szolgálni foglak, imádkozni fogok, bizonyosságot fogok tenni, és ... elmondom Istennek, hogy mi mindent fogok tenni azért, amit Ő tett értem. Nagyon nehéz kegyesen elfogadni a kegyelmet. Egyszerűen csak elfogadni, hogy Isten szeret engem.

Elizeus szolgája, Géhazi azonban el kezdett azon gondolkodni, hogy milyen jó lenne az a sok kincs neki, mi mindent tudna kezdeni azzal a sok arannyal és ezüsttel.

Még csak rövid utat tett meg Naamán, amikor Géhazi, Elizeusnak, az Isten emberének a szolgája ezt gondolta: Lám, az én uram kímélte ezt az arámi Naamánt, és nem fogadta el tőle, amit hozott. Az élő ÚRra mondom, hogy én majd utánafutok, hogy kapjak tőle valamit! Utána is eredt Géhazi Naamánnak. Amikor Naamán meglátta, hogy fut utána, leugrott a kocsijáról, elébe ment, és ezt kérdezte: Jól vagytok? Az így felelt: Jól. De uram ezt az üzenetet küldi: Éppen most érkezett hozzám két prófétatanítvány az Efraim hegyvidékéről. Adj nekik egy talentum ezüstöt és két rend ruhát.

Naamán ezt mondta: Kérlek, fogadj el két talentumot! Így unszolta őt. Majd bekötött két talentum ezüstöt két zacskóba, és két rend ruhával együtt odaadta két szolgájának, azok vitték Géhazi elé.

Amikor a dombhoz érkeztek, kivette a kezükből, és elhelyezte egy házban. Az embereket pedig elküldte, és azok elmentek.

Azután bement, és ura elé állt. Elizeus ezt kérdezte: Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem.

De ő ezt mondta neki: Nem igaz! Az én szívem ott járt, amikor az az ember leszállt a kocsiról, és eléd ment. Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt

szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket, juhokat és marhákat, szolgálókat és szolgálókat végy?

Ragadjon rád és ivadékodra Naamán bélpoklossága örökre! És az olyan poklosan ment ki előle, mint a hó.

Egyszer azt mondták a prófétatanítványok Elizeusnak: Nézd csak, szűk nekünk ez a hely, ahol mi veled lakunk.

Hadd menjünk el a Jordánhoz, ott mindegyikünk kivág egy szál fát, és készítünk magunknak helyet, ahol lakjunk. Ő ezt mondta: Menjetek!

De az egyik így szólt: Kérlek, jöjj el te is szolgálóddal! Ő így felelt: Elmegyek.

El is ment velük. Amikor megérkeztek a Jordánhoz, vágni kezdték a fákat.

De amikor az egyik ledöntött egy szálfát, a fejsze vasa beleesett a vízbe. Akkor felkiáltott, és ezt mondta: Jaj, uram! Pedig ezt is kölcsönkértem!

Az Isten embere megkérdezte: Hová esett? Az megmutatta neki a helyet; ő pedig levágott egy darab fát, és odadobta. A fejszevas ekkor úszni kezdett.

Elizeus így szólt: Emeld ki! Az pedig kinyújtotta a kezét, és kivette.

Arám királya háborút indított Izráel ellen. Tanácskozott udvari embereivel, hogy melyik helyen legyen a tábora.

Az Isten embere azonban ezt az üzenetet küldte Izráel királyának: Vigyázz, ne vonulj át ezen a helyen, mert ott vonulnak le az arámok.

Izráel királya ekkor embereket küldött arra a helyre, amelyet az Isten embere mondott neki, figyelmeztetve őt, hogy ott vigyázzon magára. Így történt többször is.

Felháborodott emiatt Arám királya, összehívatta udvari embereit, és ezt mondta nekik: Miért nem jelentitek nekem, hogy ki tart a mieink közül Izráel királyával?

Ekkor az egyik udvari embere így szólt: Senki, uram király! De az Izráelben levő Elizeus próféta megmondja Izráel királyának még azokat a dolgokat is, amelyekről te a hálószobádban beszélsz.

A király ezt parancsolta: Menjetek, és nézzetek utána, hogy hol van, hadd fogassam el! Jelentették neki, hogy most Dótánban van.

Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost.

Amikor az Isten emberének a szolgálója korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálója így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk?

De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!

Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgálóknak a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.

A lelki dolgokba való betekintés nagy különbséget tesz az élethez való hozzáállásunkban. Istenem, nyisd meg a szemünket, hogy lássuk az igazat, és ne csak a nyilvánvaló fizikai környezetünket, hanem a lelki valóságot is. Gyakran fizikai síkon vereségnek látunk egy helyzetet, de amikor betekintést nyerünk a lelki síkra, akkor látjuk meg, hogy biztos a győzelem. Ha csak a fizikai valóságot nézzük, akkor gyakran reménytelen rettegésben élünk, mert úgy tűnik,

hogy minden elveszett. De ez csak azért van így, mert a látható dolgokkal törődünk csak, de Pál azt mondja, hogy mi a láthatatlan dolgokkal kell foglalkoznunk, amelyek örökkévalóak.

A Zsidó levél 11.-ik fejezetében az Ótestamentum hithőseiről van szó, és az ő cselekedeteikre utalva azt írják, hogy „mindvégig kitartottak, látván a láthatatlant”. Mi volt a kitartásuk titka, az erejük titka? Az, hogy képesek voltak túllátni a nyilvánvaló fizikai világon, és látták a lélek szféráját is. Olyan emberek voltak, akiknek lelki betekintésük volt, és ezért sokkal többet láttak. Az ilyen embereknek stabil és biztos az életük, annak ellenére, hogy a körülöttük levő világ megremeg.

Amikor aztán az arámok rárontottak, így imádkozott Elizeus az ÚRhoz: Verd meg ezt a népet vaksággal! Meg is verte őket vaksággal Elizeus kérése szerint.

Elizeus akkor ezt mondta nekik: Nem ez az az út, és nem ez az a város. Jöjjetek utánam, majd én elvezetlek benneteket ahhoz az emberhez, akit kerestek. És elvezette őket Samáriába.

Samáriába érkeve így szólt Elizeus: URam, nyisd ki a szemüket, hogy lássanak! Az ÚR megnyitotta a szemüket, és akkor látták, hogy Samária közepén vannak. Amikor Izráel királya meglátta őket, ezt kérdezte Elizeustól: Megölsem-e őket, atyám?

Ő így felelt: Ne ölesd meg! Meg szoktad-e öletni azokat, akiket foglyul ejtesz kardoddal vagy íjaddal? Adj nekik kenyeret és vizet, hadd egyenek és igyanak, azután menjenek el urukhoz.

Nagy lakomát rendezett tehát nekik, és miután ettek és ittak, elbocsátotta őket. Azok pedig elmentek urukhoz. Nem is jöttek többé arám rablócsapatok Izráel országába.

Történt ezek után, hogy Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész seregét, fölvonult, és ostrom alá vette Samáriát.

Nagy éhínség támadt Samáriában, mert addig ostromolták, míg egy szamarfej nyolcvan ezüstbe, egy maréknyi galambtrágya pedig öt ezüstbe került.

Egyszer Izráel királya a várfalon járkált, és egy asszony így kiáltott hozzá: Segíts, uram király!

De ő ezt mondta: Ha az ÚR nem segít rajtad, én hogyan segítek? Talán a szérűről vagy a sajtóból?

Majd ezt mondta neki a király: Mi bajod van? Erre ő így felelt: Egy asszony ezt mondta nekem: Add ide a fiadat, együk meg ma őt, holnap pedig megesszük az én fiamat.

Meg is főztük a fiamat, és megettük. Másnap ezt mondtam neki: Add ide a te fiadat, együk meg azt is! Ő azonban elrejtette a fiát.

A király hallva az asszony beszédét, megszaggatta a ruháját, és úgy ment tovább a várfalon. A nép akkor látta, hogy alul zsákruha van a testén.

Akkor ezt mondta: Úgy segítsen az Isten most és ezután is, hogy ma nem marad a helyén Elizeusnak, Sáfát fiának a feje!

A király bálványimádásba vezette a népet, és ezért jutottak ebbe a szörnyű helyzetbe. Mégis Istent, és az ő prófétáját hibáztatja a problémáért.

Érdekes, hogy amikor valakinek baja van, akkor Isten szolgáján akar bosszút állni. Megharagszanak rájuk, mert problémáik vannak. De a problémák azért jönnek, mert megtagadták az Urat.

Elizeus a házában ült, és vele voltak a vének. A király kiküldte egyik emberét, de még mielőtt a követ odaért volna hozzá, ezt mondta Elizeus a véneknek: Látjátok, ez a gyilkos fajzat ide küldött, hogy a fejemet vétesse! Ügyeljete, és amikor a követ ideér, zárjátok be az ajtót előtte, és nyomjátok az ajtót vele szemben, mert urának a léptei hallatszanak a nyomában.

Még beszélt velük, amikor a követ már oda is ért hozzá, és ezt mondta: Látod, ilyen baj származott az ÚRtól! Miért várjak még tovább az ÚRra?!

Ekkor így szólt Elizeus: Halljátok meg az ÚR igéjét! Ezt mondja az ÚR: Holnap ilyenkor egy szeá finomliszt egy sekelbe, meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában.

Erre így válaszolt az Isten emberének az a tiszt, akinek a kezére szokott támaszkodni a király: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez.

Érdekes, hogy gyakran Isten ígérete után ki karjuk találni, hogy hogyan fogja Ő elvégezni a munkáját. A Biblia azt írja, hogy „Isten minden szükségletünket be fogja tölteni az Úr Jézus Krisztusban levő dicsősége és gazdagsága szerint”. Nagyszerű, de hogyan? Hogyan fogja kifizetni az általam kapott számlákat? Mintha szükségem volna arra, hogy előre ismerjem az Ő módszereit, és azt, hogy milyen módon fog válaszolni az imádságaimra.

Amikor aztán kitalálok egy módszert, ami alapján ez megvalósítható, akkor az imádságaimat ebbe az irányba és nem Isten irányába mondom el. Az imádságom az én megoldásomat veszi lapul, és Istent utasítgatom, hogy mit és hogyan kell tegyen, hogy aztán meglegyen az eredmény.

De Isten nem mindig követi az utasításainkat, és itt kezdődnek a problémáink, mert elkezdünk megharagudni rá: „Biztosan nem akar segíteni, biztosan nem akar válaszolni az imáimra.” Ehelyett csak egyszerűen Istenhez kellene szóljunk, ahelyett hogy a megoldást feszegetnénk.

Az Izraeli király főtisztje is azt akarta kitalálni, hogy mi módon lehet ilyen olcsó holnapra az étel, ha ma még a szamárcsont is ilyen drága. Hitetlensége miatt kicsúfolta Isten ígéretét, mert nem tudta kitalálni, hogy mi módon tudja ezt Isten megtenni.

Gyakran én magam sem tudom kitalálni, hogy mi módon fogja megtenni Isten a dolgokat, és akkor általában pánikba esek. Ha ki tudom találni, akkor minden rendben. Ha nem, akkor baj van.

Istennek olyan tartalékai és munkamódszerei vannak, amelyekről nekünk fogalmunk sincs, soha nem is gondoltunk azokra. Isten azt mondja, hogy „az én útjaim, nem a ti útjaitok, az én útjaim magasabbak a ti gondolataitoknál.” Nem a

mi dolgunk kiokoskodni, kitalálni, hogy mi módon fogja Isten megtenni azt, amit ígért. A mi dolgunk az, hogy higgyünk benne.

De ő így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle.

Ez a hitetlenség tragédiája. Gyakran megakadályoz abban, hogy részt vegyél az áldásokban, miután Isten valóban véghez vitte a megígért dolgokat. Isten dicsőséges módon végezte el a megváltást minden ember számára, de nagyon sokan a hitetlenségük miatt nem kapták meg a részüket belőle. A hitetlenség miatt nem vehetnek részt, pedig láthatják magát a munkát.

A kapu bejáratánál volt négy poklos ember

Abban az időben a lepra olyan szörnyű betegség volt, hogy az embereket kirekesztették a közösségből, és arra kényszerítették, hogy a városon kívül lakjanak. Ha közeledtek valakihez, akkor már messziről azt kellett kiabálják, hogy „Tisztátalan! Tisztátalan!”, hogy az emberek ne jöjjenek közel hozzájuk. Gyakran abból a szemétből éltek, amit az emberek átdobtak a falakon, de mostanra az éhínség olyan nagy volt Samáriában, hogy semmi szemetet nem dobtak ki, hanem eladták azt egymásnak a falon belül. Úgyhogy ezek a fickók aztán tényleg éheztek, hisz el tudjátok képzelni, hogy milyen volt a helyzet, ha a városban gyerekeket ettek meg.

A kapu bejáratánál volt négy poklos ember, akik ezt mondták egymásnak: Mit ülünk itt, amíg meghalunk?

Ha azt mondanánk, hogy menjünk be a városba: éhínség van a városban, meghalunk ott. Ha pedig itt ülünk, akkor is meghalunk. Jertek ezért, lopózzunk be az arámok táborába! Ha életben hagynak bennünket, élünk; ha megölnék, akkor meghalunk.

Hitben kilépve vállalkoznak az útra, mert tudják, hogy nincs vesztenivalójuk, de hatalmas lehet a nyereségük, ha jól sikerül a dolog.

Alkonyatkor elindultak, hogy az arámok táborába menjenek. De amikor az arámok táborának a széléhez értek, látták, hogy nincs ott senki.

Mert az ÚR azt tette, hogy az arám táborban harci kocsik, lovak és nagy haderő robogását hallották, mire azok ezt mondták egymásnak: Izráel királya bizonyára felbérelte ellenünk a hettiták királyait és Egyiptom királyait, hogy ránk törjenek!

Ezért futásnak eredtek alkonyatkor, otthagynva sátraikat, lovaikat, szamaraikat, a tábor, ahogyan volt, és futva mentették életüket.

Amikor ezek a poklosok a tábor széléhez érkeztek, bementek egy sátorba, ettek, ittak, majd elvittek onnan ezüstöt, aranyat meg ruhákat, azután elmentek, és elrejtették azokat. Egy másik sátorba is bementek, onnan is vittek el, azután elmentek és elrejtették.

Majd ezt mondták egymásnak: Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnék a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Jertek azért, menjünk és mondjuk el ezt a királyi palotában!

Odaérkezve kiáltottak a város kapuőrségének, és ezt jelentették nekik: Bementünk az arám táborba, és láttuk, hogy senki sincs ott, emberi szó sem hallatszik, csak kikötött lovak és szamarak vannak ott, meg a sátorok, ahogyan voltak.

Így kiáltottak a kapuőröknek, azok pedig jelentették ezt benn a királyi palotában. A király fölkeelt éjszaka, és így szólt udvari embereihez: Majd én megmondom nektek, hogy mit tettek velünk az arámok. Tudják, hogy éhezünk, ezért kivonultak a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mert azt gondolják: Ha kijönnek a városból, élve fogjuk el őket, a városba pedig behatolunk.

Ismét a hitetlenség tragédiája. Isten gondoskodott róluk az általa megígérték szerint, de a hitetlenségük távolt tartja őket az áldásokból való részesedéstől.

Az egyik udvari ember így válaszolt: Fogjunk öt megmaradt lovat, amelyek itt megmaradtak. Mindegy, hogy úgy járnak-e, mint akik még megmaradtak Izráel egész sokaságából, vagy úgy, mint akik elpusztultak Izráel egész sokaságából. Küldjük ki őket, és majd meglátjuk!

Fogtak tehát két harci kocsit lovastul, és elküldött a király az arámok tábora után, hogy menjenek el, és nézzék meg.

Utánuk is mentek egészen a Jordánig, és látták, hogy az egész út tele van ruhával és felszereléssel, amiket az arámok sietségükben eldobáltak. Ekkor a kiküldöttek visszatértek, és jelentették ezt a királynak.

A nép pedig kitódult, és kifosztotta az arámok táborát. Így történt, hogy egy szeá finomliszt egy sekelbe, és két szeá árpa is egy sekelbe került, az ÚR szava szerint.

A király odarendelte a kapuhoz azt a tisztet, akinek a kezére szokott támaszkodni, a nép azonban agyontaposta a kapuban, és meghalt, ahogyan megmondta az Isten embere. Akkor mondta meg, amikor a király hozzá ment.

Éppen úgy történt, ahogyan az Isten embere megmondta a királynak: két szeá árpa egy sekelbe, meg egy szeá finomliszt is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában holnap ilyenkor.

Erre válaszolt így a tiszt az Isten emberének: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez. Ő erre így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle!

Úgy is járt: a nép agyontaposta a kapuban, és meghalt.

Egyszer Elizeus így szólt ahhoz az asszonyhoz, akinek a fiát életre keltette: Indulj útnak házad népével együtt, és tartózkodj jövevényként ott, ahol lehet, mert az ÚR éhínséget idéz elő, és be is következik az az országban hét esztendeig.

Az asszony el is indult és azt tette, amit az Isten embere mondott. Elment háza népével együtt, és a fileszteusok földjén élt jövevényként hét esztendeig.

A hetedik esztendő végén visszatért az asszony a filiszteusok földjéről, és elment a királyhoz, hogy segítséget kérjen a háza és mezeje dolgában.

A király éppen Géhazival, az Isten emberének a szolgájával beszélgetett, és ezt mondta: Beszélj el nekem mindazokat a nagy tetteket, amelyeket Elizeus véghezvitt!

Ő éppen azt beszélte el a királynak, hogy hogyan keltette életre a holtat, amikor megjelent az az asszony, akinek a fiát életre keltette, hogy segítséget kérjen a királytól háza és mezeje dolgában. Géhazi így szólt: URam, király! Ez az az asszony és ez a fia, akit életre keltett Elizeus.

A király kikérdezte az asszonyt, az pedig elbeszélte neki az ügyét. Ekkor a király egy udvari ember adott mellé, és meghagyta, hogy adják vissza mindenét, sőt a mező egész jövedelmét is attól a naptól számítva, amikor elhagyta az országot, egész mostanáig.

Elizeus ezután elment Damaszkuszba. Benhadad, Arám királya éppen beteg volt. Amikor jelentették neki, hogy az Isten embere odaérkezett, ezt mondta a király Hazáélnak: Végy magadhoz ajándékot, és menj az Isten embere elé. Kérdeztess meg vele az URat, hogy felépülök-e ebből a betegségből!

Korábban Illés a Hóreb-hegyre menekült, és az Úr megkérdezte tőle, hogy „Mit csinálsz itt, Illés?” Aztán adott neki néhány feladatot, és az egyik az volt, hogy menjen Damaszkuszba, és kenje fel Hazáélt arámi királynak. Valamivel később Elizeus is ott van, és a király, Benhadad beteg.

Hazáél tehát eléje ment, vitt magával ajándékul mindenféle damaszkuszi drágaságot, amennyit negyven tevé elbír. Amikor odaért, megállt előtte, és így szólt: Fiad, Benhadad, Arám királya küldött hozzád, hogy megkérdezze, felépül-e ebből a betegségből?

Elizeus ezt mondta neki: Menj, és mondd azt neki, hogy bizonyosan felépül. Bár az ÚR velem megláttatta, hogy meg fog halni.

Akkor az Isten embere mereven maga elé nézett, azután sírva fakadt.

Hazáél megkérdezte: Miért sírsz, uram? Ő így felelt: Mert megtudtam, hogy milyen veszedelmet hozol Izráel fiaira. Erődjeiket fölperzseled, ifjaikat fegyverrel ölöd meg, csecsemőiket sziklához vágod, és terhes asszonyaikat felhasogatod.

Erre azt mondta Hazáél: Ugyan micsoda a te szolgád, ez a kutya, hogy ilyen nagy dolgokat vihethék véghez? De Elizeus így felelt: Megláttatta velem az ÚR, hogy te leszel Arám királya.

Elizeus ismét lélekben kapott betekintést arról, hogy mit fog tenni ez az ember az izraeliekkel. Hasonló ez ahhoz, amikor Jézus az Olajfák hegyéről letekintett Jeruzsálemre a dicsőséges bevonulása napján, és sírni kezdett, ezt mondván:

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok.

És előre látva leírta Jeruzsálem pusztulását. Ugyanígy Elizeus is látta, hogy mit fog tenni Hazáel Izraelben.

Elizeustól eltávozva bement urához, aki megkérdezte tőle: Mit mondott neked Elizeus? Ő így felelt: Azt mondta nekem, hogy bizonyosan fölépülsz.

Másnap azonban fogott egy takarót, vízbe mártotta, és urának az arcára terítette, úgyhogy meghalt. Utána Hazáel lett a király.

Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának ötödik évében, amikor Júda királya Jósáfát volt, kezdett uralkodni Jórám, Jósáfátnak, Júda királyának a fia.

Harmínckét éves volt, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben.

Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.

De az ÚR nem akarta elpusztítani Júdát szolgáljáiért, Dávidért, mert megígérte neki, hogy mécseset ad neki és fiainak mindenkor.

Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak.

Ezért Jórám Cáirba vonult összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait. A hadinép pedig otthonába menekült.

Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el Libná is.

Jórám egyéb dolgai és mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva a Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

És pihenni tért Jórám őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Ahazjá lett a király.

Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának tizenkettedik évében lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia.

Huszonkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omrinak, Izráel királyának az unokája.

Ő is Aháb házának az útján járt, és azt tette, amit rossznak tart az ÚR, éppúgy, mint Aháb háza, mert Ahábnak a veje lett.

Jórámmal, Aháb fiával együtt háborút viselt Hazáel arám király ellen Rámót-Gileádeért, de az arámok megsebesítették Jórámot.

Ezért Jórám király visszatért Jezréelbe, hogy gyógyíttassa magát a sebekből, amelyeket az arámok ejtettek rajta Rámában, amikor Hazáel arám király ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Izraelben, mert beteg volt.

Dávid azt mondta, hogy „Uram, a szavaidat a szívembe rejtettem, hogy ne vétkezzek ellened.” És, hogy a „Te Igéd világosság a lábaimnál”. Adja Isten, hogy elmélyüljön a Róla való ismeretünk az Ő Igéjének tanulmányozása során, hadd tanuljuk meg az Istennek való odaszántság értékét, és azt, hogy milyen veszélyes a hitetlenség. Isten tanítson meg az Igéje által, hogy miként járjunk Vele hitben, és adjon nekünk lelki betekintést ezekben a gonosz napokban. Hadd lássuk meg, hogy Isten dolgozik, és az Ő keze van az elkövetkező eseményekben, mert Jézus hamar el fog jönni. A Lélek ereje tartson meg titeket!

2 Királyok 9-16.

Elizeus, az északi királyság prófétája nagyon színes egyéniség volt, és most már pályafutásának vége felé közeledünk.

Elizeus próféta magához hívott egy prófétatanítványt, és ezt mondta neki: Öltsd fel derekadra az övedet, vedd kezedbe ezt az olajoskorsót, és menj el Rámót-Gileádba!

Ha odaérsz, keresd meg Jéhút, Jósáfát fiát, Nimsi unokáját. Menj oda, hívasd ki a társai közül, és vezesd be a legbelső szobába!

Azután fogd az olajoskorsót, önts olajat a fejére, és mondd: Így szól az ÚR: Fölkentelek téged Izráel királyává! Azután nyisd ki az ajtót, és fuss el, ne késlekedj!

El is ment az ifjú, az ifjú próféta Rámót-Gileádba.

Amikor odaérkezett, a haderő parancsnokai éppen együtt voltak. Ő így szólt: Beszédem van veled, parancsnok! Jéhú megkérdezte: Melyikünkkel? Ő így felelt: Teveled, parancsnok!

Ekkor fölkelt, és bement a házba, amaz pedig olajat öntött a fejére, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Fölkentelek téged az ÚR népének, Izráelnek a királyává!

Irtsd ki uradnak, Ahábnak a háza népét! Így állok bosszút Jezábelen szolgálóimnak, a prófétáknak a véérért és az ÚR minden szolgájának a véérért.

Elpusztul Aháb egész háza népe, mert kiirtom Izráelből Aháb férfiutódait, apraját-nagyját.

Olyanná teszem Aháb házát, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, meg Baasának, Ahijjá fiának a házát.

Jezábelt pedig a kutyák eszik meg jezréeli birtokán, és nem fogják eltemetni! Ezután kinyitotta az ajtót, és elfutott.

Amikor Jéhú kiment urának a szolgálóihoz, azok megkérdezték tőle: Rendben van minden? Miért jött hozzád ez a bolond? Ő így felelt nekik: Ti is ismeritek az ilyen fecsegő embert.

De ők azt mondták: Ez hazugság. Mondd csak el nekünk! Erre ő ezt mondta: Ilyesfélét mondt nekem: Így szól az ÚR: Fölkentelek téged Izráel királyává!

Akkor mindnyájan sietve fogták ruhájukat, leterítették alája a lépcsőre, azután megfűjták a kürtöket, és kiáltották: Jéhú a király!

Így szőtt összeesküvést Jéhú, Jósáfát fia, Nimsi unokája Jórám ellen. Jórám egész Izráellel együtt Rámót-Gileádot védelmezte Hazáél arám királlyal szemben.

De visszatért Jórám király, hogy Jezréelben gyógyíttassa magát azokból a sebektől, amelyeket az arámok ejtettek rajta, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Jéhú pedig ezt mondta: Ha egyetértetek velem, akkor ne juthasson ki szökevény a városból, hogy ne mehessen el hírt vinni Jezréelbe!

Ekkor Jéhú harci kocsijára szállt, és elment Jezréelbe, mert ott feküdt Jórám. Ahazjá, Júda királya is odament, hogy meglátogassa Jórámot.

A Jezréel tornyában álló őrszem meglátta Jéhú közeledő csapatát, és így kiáltott: Egy csapatot látok! Jórám ezt parancsolta: Keríts egy lovast, küldd eléd, hogy kérdezze meg, békés-e a szándékuk!

A lovas elébe ment, és ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok? Jéhú így felelt: Mit törödsz te a békés szándékkal? Kerülj mögém! Az őrszem jelentette, hogy a küldött odaért hozzájuk, de nem tért vissza.

Akkor elküldött egy másik lovast, az is odaért hozzájuk, és ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok? Jéhú így felelt: Mit törödsz te a békés szándékkal? Kerülj mögém!

Az őrszem jelentette, hogy ez is odaért hozzájuk, de nem tért vissza. De aki jön, az úgy hajt, ahogyan Jéhú, Nimsi unokája szokott hajtani, olyan eszeveszetten hajt.

A feleségem csináltatni akart nekem egy rendszám táblát, amelyre az van írva, hogy Jéhú.

Akkor Jórám megparancsolta, hogy fogjanak be. És mikor befogtak a harci kocsjába, kivonult Jórám, Izráel királya és Ahazjá, Júda királya, mindegyik a maga harci kocsján. Kivonultak Jéhú elé, és a jezréeli Nábót birtokán találkoztak vele.

Jórám meglátva Jéhút, ezt kérdezte: Békés-e a szándékod, Jéhú? De ő így felelt: Hogy lehetne békés, amíg anyádnak, Jezábelnek paráznasága és sok varázsolgatása tart?!

Ekkor Jórám megfordult, futásnak eredt, és odakiáltotta Ahazjának: Árulás, Ahazjá!

Jéhú azonban kezébe kapta az íját, és meglötte Jórámot a lapockái között úgy, hogy a nyíl a szívéen ment keresztül, és ő összerogyott a harci kocsján.

Jéhú ezt mondta tisztjének, Bidkarnak: Vedd föl, és dobd oda a jezréeli Nábótnak a birtokára! Mert emlékezz vissza, amikor apja, Aháb után egymás mellett lovagoltunk, én meg te, milyen vészes jövendölést mondott róla az ÚR:

Bizony láttam, amikor kiontották Nábótnak és fiainak a vérét, így szól az ÚR, azért megfizetek neked ezen a birtokon, így szól az ÚR! Most azért vedd fel, és dobd erre a birtokra, az ÚR szava szerint!

Amikor Ahazjá, Júda királya ezt látta, futásnak eredt Bét-Haggán felé, de Jéhú üldözőbe vette, és ezt parancsolta: Őt is! És megsebesítették a hadi szekerén Gúr hágójánál, Jibleám mellett. Elmenekült Megiddóba, de ott meghalt.

Szolgái elvitték harci kocsján Jeruzsálembe, és eltemették sírjába ősei mellé, Dávid városában.

Ahazjá Jórámnak, Aháb fiának tizenegyedik évében lett Júda királya.

Azután Jéhú megérkezett Jezréelbe. Amikor Jezábel ezt meghallotta, kifestette a szemét, feldíszítette a fejét, és kinézett az ablakon.

Amikor Jéhú bement a kapun, Jezábel ezt kérdezte: Vajon jó vége lett-e Zimrinek, aki meggyilkolta urát?!

Ő pedig fölnézve az ablakra így szólt: Ki tart velem, kicsoda? Akkor kitekintett két-három udvari ember.

Ő megparancsolta: Dobjátok le! Le is dobták, úgyhogy vére a falra meg a lovakra fröccsent, és eltáposták.

Jéhu pedig bement, és miután evett és ivott, ezt mondta: Nézzetek utána ennek az átkozottnak, és temessétek el, mert mégiscsak királyleány volt!

De amikor odamentek, hogy eltemessék, nem találtak belőle mást, csak a koponyáját, a lábait és a két kezefejét.

Visszatértek, és jelentették neki, mire ő ezt mondta: Az ÚR igéje ez, amelyet kijelentett szolgája, a tisbei Illés által: A kutyák eszik meg Jezábel testét a jezréeli birtokon.

És olyan lesz Jezábel holtteste a jezréeli birtokon, mint a trágya a mezőn; nem mondják meg róla, hogy ez volt Jezábel.

Érdekes, hogy a nők sokkal mélyebbre tudnak süllyedni, mint a férfiak. Az oka az lehet, hogy egy nőnek sokkal kifinomultabb érzelmi képességei vannak: képesek sokkal nagyobb érzelmi magasságokba jutni, mint a férfiak, sokkal nagyobb örömben is részesülhetnek. A férfiak érzelmi skálája sokkal szűkebb, ugyanakkor ha a nők a negatív oldalra fordulnak, akkor sokkal mélyebbre is juthatnak, mint a férfiak.

Jezabel egy klasszikus példája a legmélyebbre süllyedt asszonyoknak. A történelmet tanulmányozva látható, hogy az asszonyok a legkegyetlenebb dolgokra is képesek voltak, olyan dolgokra, amiről mi nem is álmodunk.

A Jelenések könyvében a thiatirai gyülekezet bevezette a bálványimádást az egyházba, és Jézus ezt mondja nekik:

az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek;

pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából.

Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből;

gyermeküket pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.

Vannak, akik azt állítják, hogy az egyház a Nagy Nyomorúság részese lesz. Egy része valóban részese lesz: az a része, amely a Jezábeli rendszer része. Amikor tehát valaki azt állítja, hogy az egyház részese lesz a Nagy Nyomorúságnak, akkor tudhatjuk róluk, hogy az egyház melyik részéhez sorolják magukat. Nem szeretnék az egyháznak ahhoz a részéhez tartozni, inkább a filadelfiai gyülekezethez szeretnék tartozni, akik hűségesek voltak Hozzá, és ezért megmenekülnek a Nyomorúság órájától.

Nem tudom megérteni, hogy egy olyan ember, aki olvassa az Igét, és igazán hisz a Bibliának, be tud vezetni bálványokat az egyházba, még akkor sem, ha ezek Jézus-bálványok, vagy valamilyen szentek bálványai. Jézus kifejezte

nemtetszését a pergamoszi és thiatirai gyülekezeteknek címzett üzenetében, és kifejezetten megtiltotta ezt.

Mexikó egyes részein igazi ébredések voltak a katolikus egyházban. Ennek az egyik bizonyítéka az volt, hogy amikor az egyik püspök megtért a Szentlélek által, minden bálványt kitakarított az ő fennhatósága alá tartozó templomokból. Ez nagyon fellelkesít engem, mert bármennyire is megpróbálok széleslátókörű lenni, nem látom a bálványok szerepének jogosságát Isten imádatának részeként, mert mind az Ó-, mind az Újszövetség szigorúan megtiltotta ezt.

Jezábelt, Illés próféciájának megfelelően a kutyák ették meg.

Ahábnak hetven fia volt Samáriában. Jéhú tehát leveleket írt, és elküldte Samáriába a jezréeli parancsnokokhoz, a vénekhez és Aháb fiainak a nevelőjéhez, ezzel a tartalommal:

Most, amikor ez a levél hozzátok érkezik, nálatok vannak uratoknak a fiai, és nálatok vannak a harci kocsik, a lovak és a megerősített város a hadi felszereléssel együtt.

Szemeljétek ki tehát uratok fiai közül a legjobbat és legbecsületesebbet, ültessétek apja trónjára, és harcoljatok uratok házáért!

De azok igen-igen megijedtek, és ezt mondták: Hiszen két király sem állhatott meg veled szemben, hogyan állhatnánk meg mi?!

Akkor a palota felügyelője és a városparancsnok, meg a vének és a nevelők ezt az üzenetet küldték Jéhúnak: Szolgáid vagyunk, és bármit parancsolsz nekünk, megtesszük. Senkit sem választunk királlyá, tedd azt, amit jónak látsz!

Erre egy második levelet is írt nekik, ezzel a tartalommal: Ha velem tartotok, és hallgattok a szavamra, akkor vegyétek fejét azoknak a férfiaknak, uratok fiainak, és jöjjetek hozzám Jezréelbe holnap ilyenkor! A királyfiak ugyanis, hetvenen, a város előkelőinél voltak; azok nevelték őket.

Amikor a levél hozzájuk érkezett, fogták a királyfiakat, és lemészárolták mind a hetvenet, fejüket kosarakba rakták, és elküldték Jéhúnak Jezréelbe.

Amikor a követ megérkezett, és jelentette neki, hogy elhozták a királyfiak fejét, ezt mondta: Rakjátok le azokat reggelre a kapu bejáratánál két rakásba!

Reggel aztán kiment, odaállt, és ezt mondta az egész népnek: Ti igazak vagytok. Én ütöttem pártot uram ellen, és én öltem meg őt, de ki vágta le mindezeket?

Tudjátok meg tehát, hogy semmi sem esik a földre az ÚR igéjéből, amit kijelentett az ÚR Aháb házáról! Az ÚR véghezvitte azt, amit kijelentett szolgája, Illés által.

Azután levágta Jéhú mindazokat, akik még megmaradtak Aháb házából Jezréelben, minden tekintélyes és bizalmas emberét, meg a papjait. Senkit sem hagyott elmenekülni.

Majd elindult, és elment Samáriába. Éppen Bét-Éked-Háróimnál járt az úton, amikor találkozott Jéhú Ahazjának, Júda királyának a testvéreivel. Megkérdezte: Kik vagytok? Ők így feleltek: Ahazjának a testvérei vagyunk, és azért megyünk, hogy köszöntsük a királyfiakat meg az anyakirálynő fiait.

Jéhú ezt parancsolta: Fogjátok el őket élve! El is fogták őket élve, és lemészárolták őket Bét-Éked kútjánál: negyvenkét férfit. Nem hagyott meg közülük senkit.

Onnan továbbmenve összetalálkozott Jehónádákkal, Rékáb fiával. Köszöntötte, és azt kérdezte: Olyan őszinte szívvel vagy-e irántam, mint amilyen őszinte szívvel vagyok én teirántad? Jehónádáb így felelt: Igen! Ha igen - mondta Jéhú -, add a kezed! Amikor az kezet adott, maga mellé állította a kocsijára.

Majd ezt mondta: Jöjj velem, és lásd meg, hogyan buzgólkodom az ÚRért. És magával vitte a harci kocsiján.

Miután megérkezett Samáriába, levágta Samáriában Aháb minden megmaradt hozzátartozóját, egészen kipusztította őket, az ÚR igéje szerint, amelyet kijelentett Illésnek.

Akkor összegyűjtötte Jéhú az egész népet, és ezt mondta nekik: Aháb nem tisztelte eléggé a Baalt. Jéhú sokkal jobban akarja tisztelni.

Most azért hívjátok ide Baal összes prófétáját, összes szolgáját és összes papját! Senki se hiányozzék, mert nagy áldozatot mutatok be a Baalnak. Senki sem fog életben maradni, aki hiányzik! Jéhú azonban álnokságból tette ezt, hogy elpusztíthassa a Baal tisztelőit.

Majd ezt mondta Jéhú: Tartsatok szent ünnepet a Baal tiszteletére! Ki is hirdették ezt.

Jéhú üzenetet küldött egész Izraelnek, és eljöttek a Baal tisztelői mind; nem volt senki, aki el ne jött volna. Azután bementek a Baal templomába, úgyhogy a Baal temploma zsúfolásig megtelt.

Akkor azt mondta a ruhatár felügyelőjének: Hozz ki ruhákat a Baal tisztelőinek! Az kihozta nekik a ruhákat.

Majd bement Jéhú és Jehónádáb, Rékáb fia a Baal templomába, és ezt mondta a Baal tisztelőinek: Kutassatok, és nézzetek körül, hogy nincs-e itt valaki köztetek az ÚR tisztelői közül. Csak a Baal tisztelői lehetnek itt!

Ezután hozzáfogtak a véresáldozatok és égőáldozatok előkészítéséhez. Jéhú pedig nyolcvan embert helyezett el kívül, és ezt mondta: Aki egyet is elszalaszt azok közül az emberek közül, akiket a kezetekbe juttatok, az életével fizet annak az életéért.

Amikor elvégezték az égőáldozat előkészítését, ezt parancsolta Jéhú a testőröknek és a tiszteknek: Menjetek be, és vágjátok le őket, senki se jöjjön ki közülük! A testőrök és a tisztek kardélre hányták őket, és kidobálták holtestüket, majd behatoltak a Baal-templom belsejébe.

Kihordták a Baal-templom szent oszlopait, és elégették.

Ledöntötték a Baalnak szentelt oszlopot, majd lerombolták a Baal templomát, és árnyékszékké tették. Így van ez még ma is.

Így pusztította ki Jéhú a Baalt Izraelből.

De nem tágitott Jéhú Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétkekbe vitte Izraelt: az aranyborjúktól, amelyek Bételben és Dánban voltak.

Az ÚR ezt mondta Jéhúnak: Mivel jól véghezvitted azt, amit helyesnek láttam, és mindenben szándékom szerint bántál el Aháb házával, azért utódaid negyedízig ülnek Izrael trónján.

Jéhu azonban nem vigyázott arra, hogy teljes szívvel az ÚRnak, Izráel Istenének a törvénye szerint éljen. Nem tágított Jeroboám vétkeiktől, aki vétkekbe vitte Izráelt. Abban az időben kezdte az ÚR megcsonkítani Izráelt, mert megverte őket Hazáél Izráel egész határa mentén:

a Jordántól napkeletre, Gileád egész földjén a gádiakat, a rúbenieket és a Manassé-belieket, az Arnón-patak mellett fekvő Aróértől fogva egész Gileádot és Básánt.

Ez egy igen fontos üzenet számunkra. Amikor Izrael gyermekei készen álltak, hogy bevonuljanak az Igéret földjére, egy ideig a Jordán keleti partján táboroztak, és voltak, akik azt mondták Józsuénak, hogy nem akarnak bemenni arra a földre, amit Isten megígért nekik, mert jó nekik ezen az oldalon is, hisz itt jó legelők vannak, és meg vannak ezzel is elégedve, ami itt van.

Mózes nagyon felbőszült, és azt kérdezte tőlük, hogy nem emlékeznek, hogy mi történt Kádes-Barneában, amikor az emberek nem akartak belépni az Igéret földjére, és ezért 40 évig kellett a pusztában bolyongjanak. De ők azt mondták, hogy nem erről van szó. El fogják küldeni a férfiakat, hogy harcoljanak a földön, de aztán mikor vége a harcnak, vissza szeretnének jönni a Jordán keleti partjára. Így kötöttek szövetséget, hogy Rúben, Gád és Manassé törzsének fele Józsuéval együtt fog harcolni a föld elfoglalásáért, és amikor ez megtörtént, akkor visszajönnek a Jordán keleti felére.

Ha mindezt lelki szemszögből vizsgáljuk meg, akkor már tudjuk, hogy Egyiptom a bűn fogságát jelenti, a fáraó a Sátánt jelképezi. A Vörös-tenger a bementkezést jelenti, amely után Istennel egy új kapcsolatunk alakul ki, új életünk lesz. Az Igéret földjére való belépés előtt az utolsó akadály a Jordán folyó, amely nem a fizikai halált jelképezi, mert miután átkeltek a Jordánon, még mindig sok harcot kellett megvívjanak, sőt vereséget is szenvedtek. De a mennyországban nem lesz sem harc, sem vereség.

A Jordán lelki síkon a régi életem halálát jelenti. Ez az a pont, amikor a régi énezetől elfordulok, és a Lélek életébe lépek be, a Jézus Krisztusban megígért győzelmek útjára lépve. Sok olyan keresztény van, akik kiléptek a világból, de sosem léptek be teljesen a Lélek világába úgy, hogy mindent birtokba vettek volna, amit Krisztus nekünk ígért. A teljes keresztény életük olyan, mint egy pusztában történő bolyongás.

Vannak tehát olyanok, akik megelégednek azzal, hogy a Jordán folyó másik oldalán maradjanak. Nem látják azt, hogy miért kellene mindent Jézusnak alárendeljenek, nem akarnak megtagadni maguktól világi dolgokat, örülnek annak, hogy a Jordán másik oldalán élhetnek, kielégítve a testi vágyaikat is. Nincs erős lelki vágyódásuk arra, hogy birtokba vegyék Isten minden áldását, hanem megelégednek a névleges kereszténységükkel.

Hozzáállásuk hasonló Rúben, Gád és Manassé felének magatartásával, akik nem akartak az Igéret földjén élni. Ez egy hatalmas veszély forrása lett, mert ez a három törzs esett el legelőször az ellenség támadásainak következtében. A Jordán másik oldalán nem voltak meg az Isten adta védelmi rendszerek. Akik nem lépnek át a Jordánon, és nem feszítik meg a testüket, nem fordulnak el a régi életüktől, és nem lépnek meg a Lélekkel való élet földjére, azok gyakran belesnek az ellenség csapdájába.

Jéhú egyéb dolgai, minden, amit véghezvitt, összes hőstettei meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Pihenni tért Jéhú őseihez, és eltemették Samáriában. Utána fia, Jóház lett a király.

Az az idő, amíg Jéhú Samáriában Izráel királya volt: huszonnyolc esztendő.

Most pedig visszamegyünk időben 28 évvel ezelőtre, amikor Jéhú megölte Ahazját, Júda királyát.

Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztította a királyi család minden ivadékát.

Ezt azért tette, hogy ő királynőként uralkodhasson, és ne maradjon egyetlen trónkövetelő leszármazott sem.

De Jóseba, Jórám király lánya, Ahazjá húga fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta őt a királyfiak közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a hálósobába vitte. Azután elrejtették Ataljá elől, és így őt nem ölték meg.

Nála volt elrejtve hat évig az ÚR házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott.

A hetedik évben Jójádá magához rendelte a palotaőrség és a testőrök századparancsnokait, és bevitte őket magával az ÚR házába. Szövetséget kötött velük, és megeskette őket az ÚR házában, majd megmutatta nekik a királyfit.

Azután megparancsolta nekik: Ezt tegyétek: egyharmada azoknak, akik a nyugalom napján lépnek szolgálatba, a királyi palotánál álljon őrségen.

Egyharmad rész a Szúr-kapuban, egyharmad rész pedig a testőrök mögötti kapuban legyen. Így álljatok őrségen a palota körül, a szokásnak megfelelően!

Az a két szakaszotok is, amely a nyugalom napján az őrséget átadja, maradjon szolgálatban az ÚR házában, a király mellett.

Vegyétek körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig a sorok közé be akar hatolni, azt meg kell ölni! A király mellett legyetek, akármerre jön-megy!

A századparancsnokok mindenben úgy jártak el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette az embereit, a nyugalom napján szolgálatba lépőket, meg azokat, akik a nyugalom napján a szolgálatból kilépnek, és bementek Jójádá főpaphoz.

A főpap pedig odaadta a századparancsnokoknak Dávid király lándzsáit és pajzsait, amelyek az ÚR házában voltak.

A testőrök fegyverrel a kezükben felálltak a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, és körülvették a királyt.

Akkor Jójádá kivezette a királyfit, és fejére tette a koronát; kezébe adta az uralkodás okmányát, és így királlyá választották, és felkenték őt. Tapsoltak, és így kiáltottak: Éljen a király!

Meghallotta Ataljá a testőrök és a nép lármáját, ezért bement a nép közé az ÚR házába.

Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen, amint szokás, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül, és fújja a kürtöket, akkor Ataljá megszaggatta a ruháját, és ezt kiáltotta: Összeesküvés! Összeesküvés!

De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló századparancsnokoknak, hogy vezessék ki a sorok között; ha pedig valaki utána megy, azt öljék meg fegyverrel. A főpap ugyanis nem akarta, hogy az ÚR házában öljék meg Atalját.

De amikor a királyi palota kocsibejáratához ért, rátámadtak, és megölték ott.

Jójádá azután szövetséget kötött az ÚR, a király és a nép között arra nézve, hogy az ÚR népe lesznek; ugyanígy a király és a nép között is.

Lelki ébredés-féle következett, hiszen olyan király kezd uralkodni, aki a templomban, a papok erős befolyása alatt nevelkedett.

Az ország egész népe pedig behatolt a Baal templomába, és lerombolta azt. Oltárait és bálványképeit teljesen összezúzták, Mattánt, a Baal papját meggyilkolták az oltárok előtt. Ezután a főpap felügyelőket rendelt az ÚR házába. Majd maga mellé vette a századparancsnokokat, a palotaőrséget, a testőröket és az ország egész népét, és lekísérték a királyt az ÚR házából. A testőrök kapuján át bevonultak a királyi palotába, ő pedig a királyi trónra ült.

Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték fegyverrel a királyi palotában.

Jóás hétéves korában lett király.

Jéhu hetedik évében kezdett uralkodni Jóás, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Cibjá volt, Beérsebából származott.

Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek tartott az ÚR, mivel erre tanította Jójádá főpap.

Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon.

Jóás ezt mondta a papoknak: A szent adományokból eredő összes pénzt, amit az ÚR házába visznek, a forgalomban levő pénzt, azt a pénzt, amelyet fejenként rónak ki becslés szerint, továbbá mindazt a pénzt, amit az emberek szívük szerint visznek az ÚR házába,

vegyék magukhoz a papok, mindegyik a maga ismerősétől, azután javíttassák ki a templom rongálódásait, ahol csak ilyen rongálódás található.

De Jóás király huszonharmadik évéig sem javíttatták ki a papok a templom rongálódásait.

Ezért Jóás király hívatta Jójádá főpapot meg a többi papokat, és megkérdezte tőlük: Miért nem javíttatjátok ki a templom rongálódásait? Ezután nem tehetitek el

ismerőseitek pénzét, hanem oda kell adnotok a templom rongálódásainak javítására.

A papok beleegyeztek, hogy nem teszik el a népnek a pénzét, de a templom rongálódásait mégsem javíttatták ki.

Akkor Jójádá főpap vett egy ládát, a fedelén lyukat fűrt, és odatette az oltár mellé jobb felől, ahol be szoktak menni az ÚR házába. Abba tették az ajtót őrző papok mindazt a pénzt, amit az ÚR házába vittek.

Mikor aztán látták, hogy sok pénz van a ládában, odament a király kancellárja a főpappal együtt, csomókba kötötték, és megolvasták az ÚR házában talált pénzt.

A lemért pénzt átadták a munkavezetőknek, akik az ÚR házához voltak rendelve. Azok pedig kiadták az ácsoknak és az építőmestereknek, akik az ÚR házában dolgoztak,

meg a kőműveseknek és a kőfaragóknak, hogy vásároljanak fát és faragott köveket az ÚR háza rongálódásainak a kijavításához, és ami csak szükséges volt a templom javításához.

De abból a pénzből, amit az ÚR házába vittek, nem készítették az ÚR háza számára sem ezüsttalakat, sem késeket, sem hintőedényeket, sem trombitákat, sem egyéb arany- vagy ezüsttárgyat,

hanem a munkavezetőknek adták oda, hogy javítsák ki abból az ÚR házát.

Nem számoltatták el azokat az embereket, akikre rábízták a pénzt, hogy a munkavezetőknek adják, mert azok híven jártak el.

Csak a jóvátételi áldozat és a vétekáldozat pénzét nem vitték be az ÚR házába, ez a papoké volt.

Akkortáiban vonult fel Hazáél, Arám királya; háborút indított Gát ellen, és elfoglalta. Majd elhatározta Hazáél, hogy Jeruzsálem ellen vonul.

Ezért Jóás, Júda királya fogta mindazokat a szent tárgyakat, amelyeket elődei, Jósáfát, Jórám és Ahazjá, Júda királyai odaszenteltek, és a maga szent adományaival, meg az ÚR házában és a királyi palotában a kincstárban található összes arannyal együtt elküldte Hazáélnak, Arám királyának, mire az elvonult Jeruzsálem alól.

Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Udvari emberei fölkeltek, összeesküvést szöttek ellene, és megölték Jóást Bét-Millónál, amikor Szillába ment.

Józákár, Simeát fia és Jehózábád, Sómér fia voltak az udvari emberei, akik megölték, és ő meghalt. Ősei mellé temették Dávid városában. Utána a fia, Amacjá lett a király.

Most pedig visszatérünk az északi királyságba:

Jóásnak, Ahazjá fiának, Júda királyának huszonharmadik évében lett Izráel királya Jóáház, Jéhu fia Samáriában, tizenhét esztendeig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR; követte Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, aki vétekbe vitte Izráelt, nem tért el azoktól.

Amint már korábban említettük, Izraelnek egyetlen normális királya sem volt, mindegyikről azt írja a Biblia, hogy azt tette, amit rossznak lát az Úr.

*Ezért fellángolt az ÚR haragja Izrael ellen, és egész uralkodása alatt Hazáélnak, Arám királyának, meg Benhadadnak, Hazáél fiának a kezébe adta őket.
De amikor Jóház megengesztelte az URat, az ÚR meghallgatta őt, mert látta Izrael nyomorúságát, hogy mennyire nyomorgatta őket Arám királya.
Az ÚR szabadítót adott Izraelnek, úgyhogy kikerültek Arám hatalma alól, és Izrael fiai otthonaikban lakhattak, ahogyan azelőtt.
De mégsem tértek el Jeroboám házána a vétkeitől, aki vétkekbe vitte Izraelt, hanem folytatták azokat. Az Aséra-szobor is ott maradt Samáriában.
Nem maradt meg Jóháznak több hadinépe, mint ötven lovas, tíz harci kocsi és tízezer gyalogos; mert elpusztította őket Arám királya, és olyanná tette őket, amilyen csépléskor a por.
Jóház egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, és hőstettei meg vannak írva Izrael királyainak a történetéről írott könyvben.*

Annak ellenére, hogy itt a haláláról ír, mégis vissza fogunk térni hozzá a 14.-ik fejezetben.

Az Ószövetség két legtöbb csodát tevő alakja: Illés és Elizeus. Mielőtt Illés elragadtatott volna a mennyekbe, azt kérdezte Elizeustól, hogy mit kíván, és ő azt mondta, hogy kétszer olyan lelket kérek, mint a tied. Illés azt mondta, hogy „ha látsz engem, amikor elmegyek, akkor megkapod.” Elizeus látta őt, és élete tele volt csodatevésekkel. És most ezt olvassuk róla:

Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt

Hadd mondjak valamit. Hatalmas hittel rendelkező emberek megbetegednek és meghalnak. Tévedés azt hinni, hogy a betegség vagy a halál a hit hiányából fakad. A betegség és a halál mindenkivel megtörténik. De mindig vannak olyanok, akik kígyóolajat akarnak eladni, és vannak olyanok, akik lelki kígyóolajjal kereskednek, és azt állítják, hogy mindenre való orvosságot adnak a keresztények számára.

Pl. ha megtanuljátok mindenben dicsérni az Urat, akkor minden gondotok megoldódik. De hadd mondjak valamit. Vannak olyan bajok, amikben dicsérhetitek mostantól az örökkévalóságig az Urat, és nem fognak megszűnni. Szerintem idióta dolog, hogyha bizonyos dolgokért az Urat kezdjük dicsérni. A nagybátyám alkoholistaaként halt meg, hála az Úrnak... Ez inkább tragikus. De mégis ilyen dolgokat állítanak egyesek.

Ha elég hited lenne, akkor soha több nem lennél beteg, mindig bővölködnél mindenben... stb., stb. Egy ideig működnek ezek a „csodagyógyszerek”, de aztán hamarosan kiderül, hogy mindez csak divathullám. Ki tudja megérteni Isten útjait?

Én őszintén beismerem, hogy nem ismerem Isten útjait. De ne lepődjete meg ezen. Ha ennek az ellenkezőjét állítanám, akkor egy első osztályú hazug lennék. Ha valaki azt állítja, hogy érti Isten útjait, annak fogalma sincs, hogy miről beszél, és Isten szavát is kétségbe vonja, mert Ő azt mondta, hogy „az én útjaim, nem a ti útjaitok, az én gondolataim, nem a ti gondolataitok, az én útjaim a ti felfogóképességetek fölött vannak.”

Bevallom, hogy nem értem Isten titkait, nem értem, hogy Isten miért engedi meg, hogy a legelszántabb keresztények megbetegedjenek, hogy szenvedjenek, hogy börtönbe kerüljenek, hogy őket hitük miatt megkínózzák, nem tudom, hogy miért fejezték le Keresztelő Jánost, és miért volt fejfelé keresztre feszítve Péter, és Pált is lefejezték, és az összes korai keresztény vezető miért kellett mártírként meghalljon!

Ha Isten azt akarta volna, hogy mindnyájan gazdagok legyünk, és bőségben éljünk, akkor ezt világosan kijelentete volna az Írásokban, és akkor ez minden keresztény életében valóság volna. Nagy tragédia, hogy ilyen tévtanításokkal van tele az ország, és az emberek nagyon hajlanak ezekre. De ennek is vége lesz egyszer, mert már sokan nem tudják kifizetni a pénz nélkül, „hitből” megvett Cadillac-eket.

Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt, elment hozzá Jóás, Izráel királya; ráborulva sírt, és ezt mondta: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai!

Elizeus ezt mondta neki: Fogj íjat és nyilakat! Ő íjat és nyilakat fogott a kezébe. Majd ezt mondta Elizeus Izráel királyának: Feszítsd ki kezedd az íjat! Amikor kifeszítette a kezével, Elizeus rátette kezét a király kezére.

Azután ezt mondta: Nyisd ki a keletre néző ablakot! A király kinyitotta. Elizeus ezt mondta: Lőj! Ő pedig lőtt. Akkor így szólt: Az ÚR szabadításának a nyila ez, az Arámtól megszabadító nyíl, mert teljesen le fogod verni Arámot Aféknál!

Azután ezt mondta: Fogd a nyilakat! Ő kézbe fogta. Ekkor így szólt Izráel királyához: Üss a földre! Ő ráütött a földre háromszor, azután megállt.

Megharagudott rá ezért az Isten embere, és ezt mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna ütnöd, akkor teljesen levernéd Arámot, de így csak háromszor vered meg Arámot.

Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A következő esztendőben móabi rablócsapatok törtek be az országba.

Éppen akkor temettek egy embert, de amikor meglátták a rablócsapatot, belökték azt az embert Elizeus sírjába, és elmentek. Az az ember pedig hozzáérve Elizeus teteméhez, életre kelt, és talpra állt.

Számomra ez nagyon érdekes és izgalmas: olyan erő volt Elizeusban, hogy még a tetemét érintve is feléledt tőle egy ember.

Hazáél, Arám királya nyomorgatta Izráelt Jóáház egész idejében.

De megkegyelmezett nekik az ÚR, megkönyörült rajtuk, és feljűk fordult az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségért. Nem akarta űket elpusztítani, és nem vetette el űket maga elűl mindeddig.

Azután meghalt Hazáél, Arám királya, és a fia, Benhadad lett utána a király.

Akkor Jóás, Jóáház fia visszavette Benhadadtól, Hazáél fiától azokat a városokat, amelyeket háborűban vettek el apjától, Jóáháztól. Háromszor verte meg Arámot Jóás, és visszavette Izráel városait.

Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a második évében lett király Amacjá, Jóásnak, Júda királyának a fia.

Huszonűt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jehóaddán volt, Jeruzsálembűl származott.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, bár nem annyira, mint űsatyja, Dávid, hanem mindent csak úgy tett, ahogyan apja, Jóás.

Mert az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még ott áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon.

Amikor királyi hatalma megszilárdult, levágatta azokat az udvari embereket, akik meggyilkolták apját, a királyt.

De a gyilkosok fiait nem űlette meg, mert így van megírva Mózes törvénykönyvében, amit az ÚR megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia!

Levert a Sós-vűlgyben tízezer edómi embert, Szelát pedig bevette ostrommal, és elnevezte azt Jokteélnek. Ez még ma is így van.

Akkortájban követeket küldűt Amacjá Jóáshoz, Izráel királyához, aki Jóáház fia, Jehű unokája volt. Ezt űzenete: Jűj, szálljunk szembe egymással!

Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskórű ezt az űzenetet küldte a libánoni cédrusfának: Add feleségűl leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórűt.

Mivel te megverted Edómot, felfuvalkodtál. Érd be ezzel a dicsűséggel, és maradj otthon! Miért rohannál vesztedbe? Hiszen elesel Jűdával együtt!

De Amacjá nem hallgatott rá. Ezért felvonult Jóás, Izráel királya, és szembesálltak egymással, ű meg Amacjá, Júda királya, a Jűdai Bétsemesnél.

De Jűda vereségűt szenvedett Izráeltűl, és mindenki hazamenekűt.

Amacját, Jűda királyát, aki Jóás fia, Ahazjá unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bétsemesnél, majd bevonult Jeruzsálembű. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputűl a Szűglet-kapuig négyszáz könyűk hosszűságban.

Elvitte az ÚR házában és a királyi palota kincstárában talált összes aranyat, ezűstűt és minden fűlszerelűst, azonkűvűl tűszokat szedett, és így tűrt vissza Samáriába.

Jóás egyéb dolgai, amiket véghezvitt, hűstettei, amikor Amacjá, Jűda királya ellen harcolt, meg vannak írva Izráel királyainak a törtűnetérűl szűlű könyűben.

Miért rohannál vesztedbe? – kérdezte az izraeli király a jűdaitűl. Az emberek gyakran saját vesztűkbe rohannak, mert olyan dolgokkal kezdenek foglalkozni,

aminek a vége a vesztüket okozza. Vannak olyan helyek, ahol keresztényként semmi keresnivalód sincs, de ha mégis odamész, akkor azt saját vesztedre teszed. Ne játszatok a tűzzel, és ne foglalkoztatok olyan dolgokkal, amelyek miatt csapdába eshettek.

Egyik filozófia órán írtan egy dolgozatot a keresztény etikáról. Akárcsak Pál a korintusiakhoz írt levelében, én is megpróbáltam megmutatni, hogy a keresztény erkölcs a legszélesebb erkölcs. Pál a korintusiakhoz írt levelében azt írja, hogy „mindent szabad nekem”. Nem létezik ennél szélesebb erkölcs, hisz bármit megtehetek. Sokan azt állítják, hogy a keresztény etika nagyon szűk, de éppen ennek az ellenkezője igaz.

„Mindent szabad nekem, DE nem minden használ.” Keresztényként nekifeszülök, hogy elérjem a célt, hisz egy versenyben vagyok azért, hogy győzzek. Vannak olyan dolgok, amelyek akadályoznak a céлом elérésében, és annyira el akarom érni a célomat, hogy nem fogok azokkal a dolgokkal törődni, amelyek akadályozni fognak az előrehaladásomban. Lehet, hogy mindent szabad nekem, és lehet, hogy nem juttatna pokolra a dolog, de megakadályozna a cél felé való haladásomban. Annak ellenére, hogy megtehetném, mégsem teszem meg, mert ez csak visszatartana a célratörésemben.

Pál megismételte: „mindent szabad nekem, DE nem minden épít”. Isten gyermekeként azt szeretném, ha Krisztus épülne fel bennem. De vannak olyan dolgok, amelyek lerombolják bennem Krisztus képét. Annak ellenére, hogy ezek nem juttatnának pokolra, mégsem szeretném, ha tőle elfordítanának, és ezek rombolást okoznának, ezért nem fogom megtenni ezeket.

Pál végül azt mondja, hogy „mindent szabad nekem, DE nem fogok a hatalmuk alá kerülni”. Nagyon kevés ember ismeri a valódi szabadságot a világban, de én keresztényként tudom, hogy mi az igazi szabadság. Akik a világban a szabad szerelemről, és szabadságról beszélnek, nincs fogalmuk arról, hogy miről beszélnek, mert annyira meg vannak kötözve a saját vágyaik által.

Mivel én már megízleltem a szabadságot, annyira megszerettem azt, hogy nem akarok olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek a saját hatalmuk alá hajáttnának engem. Mert ha más dolgok hatalma alatt vagyok, akkor nem tudom megtapasztalni a keresztény szabadságot. Igazi áldás, amikor azt mondhatja az ember, hogy „én is megtehetném azt, de nem akarom, nincs rá szükségem”. Teljesen boldog és megelégedett vagyok a jelenlegi kapcsolatommal Jézus Krisztusban, és nem fogok ilyen dolgok után vágyakozni. Nagyszerű ez a fajta szabadság, amikor az embernek megvan a képessége, de nem hajtja előre valamiféle ambíció vagy vágyakozás, vagy belső hajtóerő, hogy megszerezze azt a dolgot. Mekkora szabadság ez!

Ötöst kaptam a dolgozatomra, és egy nagyon jó beszélgetésem volt a tanárral, mert fogalma nem volt arról, hogy ilyen a keresztény erkölcs.

Ha már egyszer teret engedünk a bűnnek, akkor az lerombolja a védelmi rendszerünket, és másodszor már sokkal könnyebben fogjuk megtenni azt, és még könnyebb a harmadik alkalom, és így tovább, és egyszer csak az életünk részévé válik. Először nehéz volt, és nagyon ellenálltál, de leégtél, és a kincseket is magukkal vitték...nagy értékeket veszítesz: tisztaságot, őszinteséget, ártatlanságot, egészséget, tiszta gondolkodást.

Pihenni tért Jóás őseihez, és eltemették Samáriában, Izráel királyai mellé. Fia, Jeroboám lett utána a király.

De Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóház fiának, Izráel királyának a halála után.

Amacjá egyéb dolgai meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utánaküldték Lákisba, és ott megölték.

Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Jeruzsálemben, Dávid városában.

Akkor Júda egész népe fogta a tizenhat éves Azarját, és őt tette királlyá apja, Amacjá helyett.

Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez.

Amacjának, Jóás fiának, Júda királyának tizenötödik évében lett Izráel királya Jeroboám, Jóásnak a fia Samáriában, negyvenegy esztendeig.

Ekkor Ámosz, Jónás és Hóseás volt próféta Izraelben, és az ő írásaikat ennek fényében érdemes olvasni. Ez Izrael királyságának utolsó évszázada, amelyet a lelki hanyatlás jellemez, és e három próféta próféciáit sokkal jobban meg tudjuk érteni, ha gondolatban behelyezzük ezeket az északi királyság hanyatlásának idejébe.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétekbe vitte Izráelt.

Ő állította vissza Izráel határát a hamáti úttól a Síkság tengeréig, az ÚRnak, Izráel Istenének ígéje szerint, amelyet kijelentett szolgája, a Gat-Héferből való Jónás próféta, Amittaj fia által.

Mert meglátta az ÚR Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izraelnek.

Nem mondta azt az ÚR, hogy eltörli Izráel nevét az ég alól, ezért megszabadította őket Jeroboám, Jóás fia által.

Jeroboám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, hőstettei, amikor harcolt, és visszaszerezte Izraelnek Damaszkuszt és Hamátot, amely valaha Júdáé volt, mindezek meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Pihenni tért Jeroboám őseihez, Izráel királyaihoz, és utána a fia, Zekarjá lett a király.

Jeroboámnak, Izráel királyának huszonhetedik évében kezdett uralkodni Azarjá, Amacjának a fia, Júda királya.

Ézsaiás próféta e király halálának évében kezdett el prófétálni, hisz Amacjá másik neve Uzijja volt, és Ézsaiás könyve így kezdődik:

Ézsaiásnak, Ámóc fiának látomása, amelyet akkor látott Júdáról és Jeruzsálemről, amikor Uzzijjá, Jótám, Áház és Ezékiás voltak Júda királyai.

Tizenhat éves volt, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett apja, Amacjá.

De az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még ott áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon.

Az ÚR megverte a királyt, és poklos lett halála napjáig. Ezért egy elkülönített házban lakott, és Jótám királyfi állt a palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött.

Jó és népszerű király volt, és a Krónikák könyvéből ki fog derülni, hogy minden ember az ő nevééről beszélt: erős vezető volt, és az emberek megbíztak benne, mert a királyságot bőségbe vezette.

Azarjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Azarjá pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, Dávid városában. Fia, Jótám lett utána a király.

Azarjának, Júda királyának harmincnyolcadik évében Zekarjá, Jeroboám fia lett Izráel királya Samáriában, hat hónapig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan ősei tették. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétékbe vitte Izráelt.

De összeesküvést szőtt ellene Sallum, Jábés fia, és levágta őt a nép előtt, megölte, és ő lett utána a király.

Zekarjá egyéb dolgai meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Így teljesedett be az ÚR igéje, amelyet kijelentett Jéhúnak: Negyedízig ülnek fiaid Izráel trónján.

Sallum, Jábés fia Uzzijjának, Júda királyának harminckilencedik évében lett király, de csak egy hónapig uralkodott Samáriában.

Hát nem így történik az életben is? Egész életed arra áldozod, hogy elérd azt a nagy ambíciódat, aztán végre eléred, és akkor elpusztulsz. Sokan így kiáltanak fel: „végre nyugdíjas vagyok!”, és egy hónap múlva elmentek.

Beszéltem egy öreg vasútassal egyszer, és elmondta, hogy 57 éve dolgozik a vasútnál. És én megkérdeztem, hogy mikor fog nyugdíjba menni, mire ő nagyon felbőszülve azt válaszolta, hogy ha a vasúttól nyugdíjba mész, akkor meghalsz.

Elmesélte, hogy minden barátja, aki nyugdíba ment, egy éven belül meghalt. Ezért ő nem akart nyugdíjba menni.

Sokszor megtörténik, hogy amikor az emberek elérik minden céljukat, vágyukat, akkor meg is halnak. Jézus is mesélt egy emberről, akinek nagyon nagy termése volt, és azt gondolta, hogy lebontja a csúreit, és nagyobbat épít, betakarítja a sok termést, és élvezi az életet. De az Úr azt mondta, hogy „te ostoba, még ma éjjel elkéri a lelkedet”. Az élet egy hajszálon múlik, ezért nem erre az életre kell raktározzunk, hanem az elkövetkezőre, amelynek sohasem lesz vége. Túl nagy hangsúlyt fektetünk erre az életre, és túl keveset a következőre, amely örökélet lesz.

Mert feljött Tircából Menahém, Gádi fia, behatolt Samáriába és levágta Sallumot, Jábés fiát Samáriában. Megölte, és ő lett utána a király.

Sallum egyéb dolgai és az általa szőtt összeesküvés meg van írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Akkortájt verte le Menahém, Tircából kiindulva, Tifszahot és mindazokat, akik ott laktak, és az egész környékét, mivel nem nyitottak előtte kaput. Ezért leverte, és még a terhes asszonyait is mind felhasíttatta.

Azarjának, Júda királyának harminckilencedik évében lett Izráel királya Menahém, Gádi fia Samáriában, tíz esztendeig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el egész életén át Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétkekbe vitte Izráelt.

Púl, Asszíria királya betört az országba, mert Menahém ezer talentum ezüstöt adott Púlnak, hogy legyen segítségére, és szilárdítsa meg királyi hatalmát.

Ezt a pénzt Menahém kivetette Izraelre, valamennyi tehetős emberre: ötven ezüst sekelt minden egyes emberre, hogy Asszíria királyának megadhassa. Akkor visszatért Asszíria királya, és nem maradt ott az országban.

Menahém egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről írott könyvben.

És pihenni tért Menahém őseihez. Utána a fia, Pekahjá lett a király.

Azarjának, Júda királyának ötvenedik évében Pekahjá, Menahém fia lett Izráel királya Samáriában két esztendeig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétkekbe vitte Izráelt.

De összeesküvést szőtt ellene egy tisztje, Pekah, Remaljáhú fia, és levágta őt Samáriában a királyi palota toronyszobájában, és vele együtt Argóbot meg Arjét és ötven gileádi embert. Miután megölte, ő lett utána a király.

Pekahjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Azarjának, Júda királyának ötvenkettedik évében Pekah, Remaljáhú fia lett Izráel királya Samáriában húsz esztendeig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeiktől, aki vétkekbe vitte Izráelt.

Pekahnak Izráel királyának az idejében tört be Tiglat-Pileszer, Asszíria királya, és elfoglalta Ijjónt, Ábél-Bét-Maakát, Jánóahot, Kedest, Hácórt, Gileádot, Galileát, Naftáli egész földjét, és fogságba hurcolta azok lakosait Asszíriába.

De Hóséa, Élá fia, összeesküvést szőtt Pekah, Remaljáhú fia ellen, és levágta őt. Megölte, és ő lett utána a király, Jótámnak, Uzzijjá fiának huszadik esztendejében.

Pekah egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Pekahnak, Remaljáhú fiának, Izráel királyának második évében kezdett uralkodni Jótám, Uzzijjának, Júda királyának a fia.

Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jerúsá volt, Cádók leánya.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan apja, Uzzijjá tette.

Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg; a nép még ott áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. Ő építtette meg az ÚR háza felső kapuját.

Jótám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Abban az időben kezdte az ÚR rászabadítani Júdára Recínt, Arám királyát és Pekahot, Remaljáhú fiát.

És pihenni tért Jótám az őseihez, és eltemették ősei mellé ösatyjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Áház lett a király.

Pekahnak, Remaljáhú fiának a tizenhetedik évében kezdett uralkodni Áház, Jótámnak, Júda királyának a fia.

Húsz éves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit ösatyja, Dávid, amit helyesnek lát Istene, az ÚR,

hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt még a fiát is elégette áldozatul, azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.

Áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden bujazöld fa alatt.

Akkoriban indított háborút Recín, Arám királya meg Pekah, Remaljáhú fia, Izráel királya Jeruzsálem ellen, és körülzárták Áházat, de nem tudták legyőzni.

Ugyanakkor szerezte vissza Recín, Arám királya Élatot Arám részére, és kiűzte a júdaiakat Élatból. Azután edómiak jöttek Élatba, ott is laknak még ma is.

Áház azonban követeket küldött Tiglat-Pileszerhez, Asszíria királyához, ezzel az üzenettel: Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabadíts meg Arám királyának a markából, meg Izráel királyának a markából, akik rám támadtak.

És fogta Áház az ÚR házában és a királyi palota kincstárában található ezüstöt és aranyat, és elküldte ajándéknak Asszíria királyának.

Asszíria királya hallgatott rá, és felvonult Asszíria királya Damaszkusz ellen, bevette, és foglyokat hurcolt el belőle Kírbe, Recínt pedig kivégeztette.

Ezután elment Áház király Damaszkuszba Asszíria királya, Tiglat-Pileszer elé, és meglátta a damaszkuszi oltárt. Ekkor Áház király elküldte Úrijjá papnak ennek az oltárnak a hasonmását és elkészítésének a pontos leírását.

Úrijjá pap pedig megépíttette az oltárt egészen olyanra, mint amilyent Áház király küldött Damaszkuszból. Úgy készítette el Úrijjá pap, mire Áház király megjött Damaszkuszból.

Amikor a király megérkezett Damaszkuszból, és meglátta a király az oltárt, odalépett a király az oltárhoz, és fölment rá.

Elfüstölögtette égőáldozatát és ételáldozatát, kiöntötte italáldozatát, békeáldozatának a vérét pedig ráhintette az oltárra.

A rézoltárt pedig, amely az ÚR színe előtt volt, elvitette a templom elől, az ő oltára és az ÚR háza közül, és az ő oltára mellé helyezette, észak felől.

Majd ezt parancsolta Áház király Úrijjá papnak: A nagy oltáron füstölögtesd el a reggeli égőáldozatot és az esti ételáldozatot, a király égőáldozatát és ételáldozatát, az ország egész népének az égőáldozatát, ételáldozatát, italáldozatát, és arra hintsd az égőáldozat összes vérét, meg a véresáldozat összes vérét! A rézoltáron még gondolkozom.

És Úrijjá pap pontosan úgy járt el, ahogyan Áház király parancsolta.

Majd Áház király letörette a mosdóállványok peremeit, és eltávolította azokról a mosdómedencéket. A tengert levétette az alatta levő rézbikákról, és kötalapzatra helyezte.

A szombati fedett csarnokot pedig, amelyet a templomban építettek, meg a király részére készült kijáratot eltávolította az ÚR házából Asszíria királyának a kedvéért.

Áház egyéb dolgai, amiket véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben. És pihenni tért Áház őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Fia, Ezékiás lett utána a király.

A következő fejezetekből meg fogjuk tudni, hogy Izrael miért esik el.

A tudással együtt jár a felelősség is. A Biblia azt mondja, hogy

Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek.

Izrael bukásának vizsgálata során tanulhatunk a történelemből, ugyanakkor azt is láthatjuk, hogy az Egyesült Államok egyre inkább istentelen nemzeté válik.

Egyesek nehezen értik meg Isten útjait. Habakuk is azt kérte, hogy „Istenem, kérlek már ne mutass semmi mást, mert a nemzet olyan gyorsan halad a pusztulás felé, és olyan gonosz. Te pedig semmit sem teszel.” Isten azt mondta, hogy igenis teszek valamit, de ha ezt elmondanám neked, nem hinnéd el. Habakuk azt mondta, hogy próbáljuk ki.

Isten pedig így válaszolt: „Babilónt fogom Júda ellen támasztani, és ők fogják Júdát fogságba hurcolni.” „Hogy tehetsz ilyet, Uram”, kiáltott Habakuk. „Na, ugye mondtam, hogy nem fogsz hinni nekem?” – jött a válasz Istentől.

Lehet, hogy mi rosszak vagyunk, mondta Habakuk, de ezek még nálunk is rosszabbak. Hogyan használhatsz egy ilyen rossz nemzetet arra, hogy minket megfenyítsen? „Azért, mert ők nem tudnak semmit, ők nem az én népem, de ti azok vagytok, és ti elfordultatok tőlem, pedig ismertetek engem.”

A tudással együtt jár a felelősség is, és ha nem a tudásunknak megfelelően cselekszünk, akkor ezzel magunkra vonjuk Isten ítéletét. Ha az Úr egy ateista vagy egy istentelen nemzetet használna az Egyesült Államok megfenyítésére, akkor mi is éppen így lennénk kiakadva. De nem lenne egyedülálló a történelemben, hogy Isten egy istentelen nemzetet használna arra, hogy az egykoron istenfélő nemzetét megbüntesse azért, mert elfordultak Tőle a bálványaik felé.

Nem lennék meglepve, ha Isten megfenyítené a nemzetünket, és nem bíránám Istent ezért, mert olyan dolgok történnek manapság a nemzetünkben, amellyel az egész világot belevezettük a mocskos pornográfiába, és egyéb hasonló szemétkébe. Ugyanakkor kizártuk Istent életünk minden területéről minden eszközt, még a bíróságokat is felhasználva.

Biztos vagyok benne, hogy Isten keményen fogja megbüntetni ezt a népet, de úgy érzem, hogy a büntetés azután fog bekövetkezni, hogy én már nem vagyok itt.

Amikor Isten Szodomát és Gomorát akarta megítélni Ábrahám azt mondta Istennek: „Nem kell Isten igazságos legyen? Elpusztítod az igazakat is a gonoszokkal együtt? Mi van, ha van ott 50 igaz?” Isten azt mondta, hogy miattuk megkegyelmezek.

Nagyon büszkék kellene legyetek ma este, mert miattatok kegyelmezett eddig Isten ennek a nemzetnek, és miattatok nem jött még el az ítélet. Isten sem hozta el Szodoma és Gomora ellen az ítéletét addig, amíg előbb ki nem hozta onnan az igaz Lótót.

Tudom, hogy Isten előbb elviszi az igaz egyházát innen, és utána megérkezik az az ítélet, amelyet a nemzet megérdemel.

Áldjon és óvjon titeket az Úr, és imádkozom azért, hogy Isten adja nektek az Ő védelmét ebben a világban az Ő Lelke által, hogy lepattanjanak rólatok a gonosz befolyások, amelyek naponta körbevesznek titeket a munkahelyeteken, vagy az iskolátokban. Imádkozom, hogy Isten tartsa meg a szemeteket Őreá szegezve, hogy mindig a jelen világ gonoszsága fölé nézzetek, és erőt kapjatok a mi egyetlen reménységünkből, Aki a mi gyengeségeinkben erősít meg minket.

2 Királyok 17-25.

A 17.-ik fejezetben az északi királyság végéhez érkezünk.

Áháznak, Júda királyának tizenkettedik évében Hóséa, Élá fia lett Izráel királya Samáriában kilenc esztendeig.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, bár nem annyira, mint Izráel előbbi királyai.

Az ország kettészakadása óta az északi királyságnak egyetlen jó királya sem volt, és legtöbbször amilyen a király, olyan a nemzet is. A királytól függött, hogy a nép Istent követi-e vagy nem.

Ellene vonult fel Salmaneszer, Asszíria királya, Hóséa pedig a szolgája lett, és adót fizetett neki.

De amikor Asszíria királya rájött, hogy Hóséa összeesküvést szőtt, és követeket küldött Szóhoz, Egyiptom királyához, Asszíria királyának pedig nem küldte meg az évenkénti adót, akkor Asszíria királya elfogatta őt, és megbilincselve börtönbe vetette.

Majd felvonult Asszíria királya az egész ország ellen, felvonult Samária ellen, és ostromolta három évig.

Hóséa uralkodásának kilencedik évében elfoglalta Asszíria királya Samáriát, Izráelt pedig fogságba hurcolta Asszíriába, és letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózában folyójánál, meg a médek városaiban.

Isten elkezdi felsorolni azokat az okokat, amiért Izrael, amely egykor egy nagy és erős nemzet volt, miért kellett legyengülni, és miért győzték most le őket az ellenségeik.

Ez pedig azért történt, mert Izráel fiai vétkeztek Istenük, az ÚR ellen, aki felhozta őket Egyiptom földjéről, Egyiptom királyának, a fáraónak a hatalma alól. Más isteneket féltek,

Az első ok, hogy nem feleltek meg Isten elvárásának, és nem Őt imádták, hanem más isteneket. Ez részben azért történt, mert a történelmüket félreértelmezték. Nem értették meg, hogy Isten tette őket nagygyá, és hogy az Istennel való kapcsolatuk erősítette meg őket. Isten volt az, Aki kihozta őket Egyiptomból, Aki keresztülvette őket a pusztán, Aki behozta őket az Igéret földjére, és Őmiatta tudták legyőzni ellenségeiket és birtokba venni a földet.

De ők félreértelmezték a történelmet, és győzelmeiket más dolgoknak, más isteneknek kezdték tulajdonítani. Aranyborjúkat állítottak, egyiket Dánban, másikat Bételben, és a király azt mondta, hogy ezek az istenek hozták ki őket Egyiptomból. Megtagadták az élő Istent, és a saját kezük által csinált isteneket kezdték imádni.

Az ember az imádat szükségességével születik. Valamit muszály imádjak, mert van bennem egy lelki úr, amit be kell töltsék valamivel. És ha ezt nem az Élő Istennel töltöm be, akkor szemét és értelmetlenség kerül arra a helyre. A mai humanista filozófia szerint egy hitlépést kell tennünk egy „magasabb”, értelmén túli vallásos megtapasztalásba, és a mai világ ilyen értelmetlenségekkel van tele.

Olvastam arról, hogy hogyan indult el a szcientológia. Volt egy író, aki egy penny-t kapott egy szóért, és rájött, hogy így nem fog sok pénzt keresni. Azt gondolta, hogy az egyetlen mód arra, hogy pénzt keressen az lehet, ha egy új vallást fog kifejleszteni. Ezért hát kifejlesztette a szcientológiát azért, hogy meggazdagodjon, és sikerült neki, mert sok ostoba ember van a világon, akik megengedik, hogy elhomályosítsák az agyukat, és robotokká és áldozatokká válnak. A dianetika, és a sok kitalált történet mind így keletkezett. Mindez csak azt támasztja alá, hogy amikor az ember megtagadja az élő Istent, akkor bárminek az áldozatává válhat, ami az útjába kerül. Ostobaságokban és semmiségekben fog hinni, és a teremtést fogja imádni és szolgálni, a Teremtő helyett. Elkezdi imádni a testének szükségleteit és vágyait, és ezek betöltését.

Miután elfordultak az Úrtól, Izrael gyermekei a keletkezett úrt hamis istenek imádatával akarták betölteni. A saját nemzetük keménységére, a saját okosságukra kezdtek büszkének lenni. Demokratikus kormányunk van, szabad gazdasági rendszerünk van, és ez teszi naggyá és erőssé nemzetünket. Ilyen és ehhez hasonló dolgoknak tulajdonítjuk mi is nemzetünk nagyságát, ahelyett, hogy meglátnánk azt, hogy Isten félelmében és tiszteletében alapították nemzetünket, és Ő volt annak az ereje, hisz Ő volt a nemzet szíve, a nemzet erkölcsi erejét képezve. Az emberek Istent imádták és szolgálták.

Amikor ezek a gyökerek elkezdnek rothadni, és az alapok kezdenek szétesni, akkor a nemzet már nem sokáig fog fennmaradni. És a gyökerek annyira megrothadtak, az erkölcsi romlás olyan nagymértékű volt, hogy a nemzet már nem tudott megállni.

Olyan dolgokat találtak ki Izrael fiai, amelyek nem voltak méltók Istenükhöz, az ÚRhoz: áldozóhalmokat építettek maguknak minden városban, mind az őrtornyoknál, mind az erődített városokban.

Szent oszlopokat és szent fákat állítottak maguknak minden magas halmon és minden bujázöld fa alatt.

Ott tömjéneztek minden áldozóhalmon, éppúgy, mint azok a népek, amelyeket előttük hurcoltatott fogságba az ÚR, és gonosz dolgokat követtek el, bosszantván az URat.

Bálványokat tiszteltek, amiről megmondotta nekik az ÚR, hogy ne tegyék azt.

Ezért az ÚR így intette Izraelt és Júdát összes prófétája és látnoka által: Térjete meg gonosz utaitokról, és őrizzétek meg parancsolataimat és rendelkezéseimet, a teljes törvény szerint, amelyet őseiteknek adtam, és amelyet hozzátok küldtem szolgálaim, a próféták által!

De ők nem hallgattak rájuk, hanem úgy megkeményítették nyakukat, amilyen nyakasak voltak őseik is, akik nem hittek Istenükben, az ÚRban. Megvetették rendelkezéseit és szövetségét, amelyet őseikkel kötött, és intelmeit, amelyekkel intette őket. Mivel a hiábavalóságot követték, maguk is hiábavalók lettek

Értéktelen dolgokat követtek, és maguk is értéktelenné váltak. Érdekes, hogy manapság az emberek keresik a boldogságukat, de közben üressé válnak. Úgy tűnik, hogy mindenki a boldogságot keresi, és mindannyiunknak van a fejében egy elképzelés arról, hogy mi tenne minket boldoggá. Pl. a boldogság az, ha egymillió dollárom van a bankban, vagy egy ház a Rózsadombon, vagy...stb. stb. De az igazi boldogság az Istennel való megfelelő kapcsolatból ered. A többi csak a boldogság hajhászása, és legtöbbször olyan dolgokat hajhászunk, amelyek önmagukban csak ürességet jelentenek. Egy-egy pillanatra lehet, hogy boldoggá tesznek, örömet okoznak, de valódi, tartós boldogság nem következik belőlük.

Visszaemlékszem a főiskolai éveimre, amikor oly sok dolgot megpróbáltunk, hogy élvezetet találjunk bennük. Nem nagyon szeretném megosztani veletek, mert lehet, hogy néhány fiatalember olyan ötleteket fog hallani, amikre nem is gondolt korábban. De mindegyik csak néhány percig tartott és másnap már egy újabb butaságon járt az eszünk.

és követték a körülöttük levő népeket; pedig megparancsolta az ÚR, hogy ne tegyenek úgy, mint azok.

És ma is hatalmas a nyomás, hogy úgy tegyünk, mint a körülöttünk levő világ. A körülöttünk levő világot ma a humanista filozófia uralja, amely szerint semmi sem rossz önmagában, mert nincs abszolút jó, vagy abszolút rossz, hanem minden relatív. Szerintük a jó és a rossz a kultúra, a neveltetés, a társadalmi erkölcs függvénye. A szociológusok bemutatják a különböző népek társadalmi erkölcsét, és azt bizonygatják, hogy minden erkölcs jó és elfogadható, és minden azon múlik, hogy abban a bizonyos társadalomban mit fogadnak el jónak.

Ez hatalmas tévedés. Isten megalapozta az abszolút jót és rosszat, de Izrael gyermekei azt a hibát követték el, hogy a körülöttük levő társadalom erkölcsét követték, és ennek eredményeként megromlottak Isten előtt, erkölcsileg és lelkiileg legyengültek, majd elpusztultak. Minden nép ereje erkölcsének erejében és igazságában található.

Az Úr küldött kisebb nemzeteket, amelyek legyőzték őket, és ezáltal is figyelmeztette őket. Moáb, amely nem volt egy nagy nemzet, fellázadt Izrael ellen, és az izraeliek már őket sem tudták legyőzni. Látván ezt, az edómiak is fellázadtak, és a többi nemzetek is egyenként bátorságot kaptak látván Izrael gyengeségét. Izrael nem tudta legyőzni őket, de ekkor sem jöttek rá a gyengeségük okára, és ugyanúgy jártak, mint Sámson, akinek levágták a haját és nem tudta, hogy ugyanolyan gyenge lett, mint minden más ember:

Ezt mondta Delila: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, de azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! - mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az ÚR.

Elbukott a filiszteusok előtt, mert Isten Lelkének ereje nélkül, ugyanolyan gyenge volt, mint bárki más.

Isten nélkül a mi nemzetünk is olyan gyenge, mint bármely más nemzet. A nemzetünk elfordult Istentől. Korábban a nemzeti életünk szívében volt Isten, de most már hiába nyomtatjuk a pénzeinkre, hogy „Istenben bízunk”, ez már-már istenkáromlásnak számít. Hiába volt a Biblia az első és egyetlen könyv az első iskolákban, most már eljutottunk oda, hogy az állami iskolákban még hittan órát sem lehet tartani, és imádkozni sem lehet az osztályterekben. Persze ezt sok gyerek megszegi, dolgozatírások előtt...

A nemzetünk egyre gyengébb lesz, és most már a kis nemzetek is kezdik ezt észrevenni...Koreában, Vietnámban, Iránban, és ki tudja még hol fognak nevetni rajtunk. Idő kérdése csak, hogy mikor fogunk elbukni...

Mindig szomorú látni egy olyan nemzet vergődését, amely régen nagy volt és erős. Izrael is így járt, és a mi nemzetünk is hasonló cipőben jár. Hátat fordítottunk Istennek, és a materializmust, az élvezeteket, az intellektust tettük életünk központi céljává, legyengültünk. Pedig Isten kiáradó kegyelme tett egykoron minket hatalmas és erős nemzetté, de mi is más dolgoknak tulajdonítottuk sikereinket, ahelyett, hogy Istent dicsőítettük volna ezekért.

Meg vagyok győződve, hogy ha nem következik be egy hatalmas ébredés, és Istenhez való visszafordulás, a nemzetünk el fog bukni.

Végül is az ÚR eltávolította színe elől Izráelt, ahogyan megmondotta szolgálai, a próféták által. Ezért került fogságba Izrael a maga földjéről Asszíriába mindmáig.

Kr. E. 721-ben az északi királyság elesik, és Asszíria király elhurcolta őket más országokba, más tartományokba. Ezáltal szétszórták őket más nemzetek közé, ahol esélyük sem volt arra, hogy összegyűljenek, és egy egyesült lázzadást szervezzenek.

Asszíria királya azután másokat hozott Babelből, Kútából, Avvából, Hamátból, Szefarvaimból, és letelepítette őket Samária városaiba, Izrael fiai helyébe. Azok birtokba vették Samáriát, és letelepedtek városaiban.

Ott lakásuk kezdetén nem félték az URat, ezért az ÚR oroszlánokat küldött rájuk, s azok öldösték őket.

Ekkor azt mondták Asszíria királyának: Azok a népek, amelyeket elhurcoltál, és Samária városaiba telepítettél, nem ismerik az ország Istene tiszteletének módját, ezért oroszlánokat küldött rájuk, s azok most öldösködnek, mivel nem ismerik az ország Istene tiszteletének a módját.

Asszíria királya azért ezt parancsolta: Küldjétek oda egy papot azok közül, akiket onnan fogságba vittetek! Menjen el, lakjék ott, és tanítsa meg azokat az ország Istene tiszteletének a módjára!

El is ment egy pap azok közül, akiket Samáriából fogságba vittek, és letelepedett Bételben. Ez tanította meg azokat, hogy hogyan féljék az URat.

De azért mindegyik pogány nép megcsinálta a maga istenét is, és elhelyezte az áldozóhalmokon levő templomokba, amelyeket a samáriabeliek készítettek: mindegyik nép abban a városban, amelyben lakott.

A Babelből valók elkészítették Szukkót-Benótot, a Kútából valók elkészítették Nérgalt, a Hamátból valók elkészítették Asimát;

az Avvából valók elkészítették Nibhazt és Tartákat, a Szeфарvaimból valók pedig elégették fiaikat áldozatul Adrammeleknek és Anammeleknek, Szeфарvaim isteneinek.

Így történt, hogy bár félték az URat, de az áldozóhalmokon is alkalmaztak maguk közül való papokat, akik az áldozóhalmokon levő templomokban tevékenykedtek. Félték tehát az URat is, de tisztelték a maguk isteneit is

Mennyire igaz ez sok ma élő emberre is! Elismerik az Úr létezését, de a saját isteneiket szolgálják. Lehet, hogy dicsőítik is az Urat, dicsőítő zenéket hallgatnak, elismerik, hogy az Úr létezik, de amikor megvizsgáljuk az életüket, akkor láthatjuk, hogy más isteneket imádnak. Jézus azt mondta, hogy senki sem tisztelhet két urat:

„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”

A mammon azokban az időkben a pénz által képviselt erő istene volt. Ma vajon hányan félik az Urat, de közben más isteneket imádnak? És valójában az számít, hogy kit szolgálsz. Vajon a saját vágyaidat szolgálod, vagy az igaz, élő Istent, aki hűséges az Ő szavához és az Ő ígéreteihez.

A 18.-ik fejezetben visszatérünk a déli királysághoz, Júdához. Az északi királyság elpusztult, és ezért a 2Királyok további része Júdáról szól.

Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának a harmadik évében kezdett uralkodni Ezékiás, Áháznak a fia, Júda királya.

Huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Abí volt, Zekarjá leánya.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett őse, Dávid.

Ő szüntette meg az áldozóhalmokat, összezúzta a szent oszlopokat, kivágatta a szent fákat, és darabokra törette a rézkígyót, amelyet Mózes készített; mert Izráel fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak nevezték.

A Mózes által a pusztában készített rézkígyót is bálványként tisztelték az emberek. Amikor Izrael gyermekei panaszkodni kezdtek az Úr ellen, az Úr kígyókat küldött rájuk, és ezek harapásaitól az emberek sokan meghaltak. Mózes

az Úrhoz kiáltott, és az Úr azt mondta neki, hogy készítsen egy rézkígyót, helyezze egy oszlopra a tábor közepén, és akit megmar a kígyó csak fel kell nézzen az oszlop tetejére, és meg fog gyógyulni.

Jézus ezt egy illusztrációjában használta fel, amikor egy őszinte zsidó vezető kérdésére válaszolt. A kérdése az volt, hogy „hogyan tudjak újjászületni, hiszen már öreg vagyok?”

Jézus így válaszolt: *Ahogy Mózés felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie,*

hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

Jézus tehát erre a kígyóra mutatott vissza, amelyhez Ő maga is hasonlóvá fog válni, bizonyos értelemben.

Tudjuk, hogy a réz mindig Isten ítéletét jelképezi, és a kígyó pedig a bűnt. Az emberek Isten ellen vétettek, amikor ellene panaszkodtak, így a rézkígyó a pusztában azt jelképezte, hogy a bűnük megítéltetett, és ha feltekintenek az Isten által hozott szabadításra, akkor meggyógyulnak a kígyó harapásaiból, és élni fognak ezáltal.

Jézus Krisztus a kereszten szintén Isten ítéletének jelképe a mi bűneink ellen. Ha mi csak feltekintünk Jézus Krisztusra, a megfeszített Úrra, akkor a mi bűneink is megbocsájtanak, és mi is élni fogunk. Tehát úgy születhetünk újjá, hogy elhiszem, hogy Krisztus elhordozta az én bűneimet a kereszten.

A júdaiak viszont fogták ezt a rézkígyót, és ezt kezdték imádni.

Amikor egy ember egy bálványt állít magának az azt jelenti, hogy elvesztette Isten jelenlétének tudatát, és szüksége van egy emlékeztetőre. Pál azt mondta, hogy

„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent.

Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyiküktől sem; mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.

Pálnak nem volt szüksége bálványokra, mert annyira tudatában volt Isten jelenlétének, hogy rájött arra, hogy teljesen körbeveszi őt Isten: benne élt,

mozgott, benne létezett. Egy ilyenfajta tudatosság birtokában nincs szüksége senkinek bálványokra.

Az ember mindig valami látható tárgyat akar imádni, de ez mindig annak a jele, hogy valami alapvető dolgot vesztett el Istennel kapcsolatban. De a bálvány azt is jelenti, hogy az az ember valami módon vissza akarja szerezni azt, amit elveszített.

A Nehustán annyit jelent, hogy rézből készült dolog, nem egy isten. Mennyire oda vagyunk egyes dolgainkért! Csak egy bizonyos székben szeretünk ülni, mert ott egyszer Isten jelenlétében éreztük magunkat. De ez is csak egy fából készült dolog, nem egy isten.

A milánói Szent András katedrálisban azt állítják, hogy egy üvegvitrinben ott található az összeragasztott rézkígyó. Ott imádkoznak előtte, de ez nem más, mint egy rézből készült dolog, Nehustán.

Bízott az ÚRban, Izráel Istenében; nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána.

Ragaszkodott az ÚRhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az ÚR parancsolt Mózesnek.

Ezért vele volt az ÚR, és minden vállalkozása eredményes volt. Fellázadt Asszíria királya ellen, és nem szolgálta őt.

Leverte a filiszteusokat egészen Gázáig és környékéig, őrtornyaikat és erődített városait egyaránt.

Ezékiás király negyedik évében, amely Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának hetedik éve volt, Salmaneszer, Asszíria királya Samária ellen vonult, és ostrom alá vette.

El is foglalta három év múlva, Ezékiás hatodik évében; tehát Hóséának, Izráel királyának a kilencedik évében esett el Samária.

Asszíria királya fogságba hurcolta Izráelt Asszíriába, és letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózá folyójánál, meg a médek városaiban.

Mert nem hallgattak Istenüknek, az ÚRnak a szavára, áthágták szövetségét és mindazt, amit Mózes, az ÚR szolgája parancsolt. Nem hallgattak rá, és nem teljesítették.

Ezékiás király tizennegyedik évében felvonult Szanhérib, Asszíria királya, Júda összes erődített városa ellen, és bevette azokat.

Akkor Ezékiás, Júda királya, ezt az üzenetet küldte az asszír királyhoz Lákisba: Vétkeztem, vonulj vissza innen! Vállalom, amit kirósz rám. És Asszíria királya háromszáz talentum ezüstöt meg harminc talentum aranyat vetett ki Ezékiásra, Júda királyára.

Ekkor odaadott Ezékiás minden ezüstöt, ami az ÚR házában és a királyi palota kincstárában található volt.

Ugyanekkor vágatta le Ezékiás az ÚR temploma ajtószárnyainak és ajtófélfáinak az aranyborítását is, amivel maga Ezékiás, Júda királya borította be, és azt is odaadta az asszír királynak.

Az asszír király azonban elküldte hadvezérét, udvarmesterét és kincstárnokát Lákisból Ezékiás király ellen erős hadsereggel Jeruzsálembe. Ezek felvonultak, és megérkeztek Jeruzsálem alá. Amikor felvonultak és megérkeztek, megálltak a Felső-tó vízvezetékénél, amely a ruhafestők mezejének az útjánál van.

Azután hívták a királyt. Kiment hozzájuk Eljácim, Hilkijjáhú fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár és Jóáh, Ászáf fia, a főtanácsadó.

A kincstárnok ezt mondta nekik: Mondjátok meg Ezékiásnak, hogy ezt üzeni a nagy király, Asszír királya: Miféle elbizakodottság ez? Miben bízol?

Üres beszéd az, amit gondolsz, hogy csak ész és erő kell a hadakozáshoz! Kiben bízál, hogy föllázdadtál ellenem?

Talán Egyiptomnak, ennek a törött nádszálnak a támogatásában bízál? Aki erre támaszkodik, annak belemegy a tenyerébe, és átszúrja azt. Így járnak Egyiptom királyával, a fáraóval mindazok, akik benne bíznak.

Vagy ezt mondjátok nekem: Istenünkben, az ÚRban bízunk?! De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg Ezékiás! Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak ez előtt az oltár előtt borulhattok le, itt, Jeruzsálemben!

Ez persze csak azt mutatja, hogy mennyire nem értették meg az emberek Yehova Istent. Azt gondolták, hogy ezek a pogány oltárok mind Yehova tiszteletére épültek. Mennyire félreérthetik a kívülállók a mi Isten imádatunkat!

Fogadj hát az én urammal, Asszír királyával: Kétezer lovat ad neked, ha tudsz hozzájuk adni ugyanannyi lovas!

Hogyan tudnál visszaverni egyetlen helytartót is az én uram legkisebb szolgálá közül?! Vagy Egyiptom harci kocsijaiban és lovasaiban bízol?

Talán az ÚR tudta nélkül vonultam fel ez ellen a hely ellen, hogy elpusztítsam? Az ÚR parancsolta nekem, hogy vonuljak fel ez ellen az ország ellen, és pusztítsam el!

Ekkor Eljácim, Hilkijjáhú fia, Sebná és Jóáh ezt mondta a kincstárnoknak: Beszélj szolgálóiddal arámul, mert megértjük. Ne beszélj velünk júdai nyelven a várfalon levő hadinép füle hallatára!

De a kincstárnok így felelt nekik: Vajon uradhoz és tehozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? Sőt inkább a várfalon ülő emberekhez, akiknek majd veletek együtt kell megenniük saját ganéjukat, és meginniük saját vizeletüket!

Azzal odaállt a kincstárnok, és nagy hangon kiáltva beszélni kezdett júdai nyelven, és ezt mondta: Halljátok meg a nagy királynak, Asszír királyának az üzenetét!

Ezt üzeni a király: Ne hagyjátok, hogy rászedjen benneteket Ezékiás, mert ő nem tud megmenteni benneteket a kezemből.

És ne hagyjátok, hogy Ezékiás így biztasson benneteket az ÚRral: Bizonyosan megment bennünket az ÚR, és nem kerül ez a város Asszír királyának a kezébe!

Ne hallgassatok Ezékiásra, mert ezt üzeni Asszíria királya: Adjátok meg magatokat, és jöjjetek ki hozzám! Akkor mindenki a maga szőlőtökéről és fügefájáról ehetik, és mindenki a maga kútjának a vizét ihatja, amíg el nem jövök, és el nem viszlek benneteket a ti földetekhez hasonló földre, gabonát és mustot adó földre, kenyeret és szőlőt adó földre, olajat és mézet adó földre, hogy életben maradjatok, és ne haljatok meg! Ne hallgassatok Ezékiásra, mert félrevezet benneteket, amikor ezt mondja: Az ÚR megment bennünket! Vajon más népek istenei meg tudták-e menteni országukat Asszíria királyának a kezéből?

Hol vannak Hamát és Arpád istenei? Hol vannak Szefarvaim, Héna és Ivvá istenei? Megmentették-e Samáriát az én kezemből?

Ezeknek az országoknak valamennyi istene közül melyik tudta megmenteni országát az én kezemből? Hát az ÚR megmentheti-e kezemből Jeruzsálemet?

De a hadinép néma maradt, nem válaszoltak neki egy szót sem, mert a király parancsa az volt, hogy ne válaszoljanak neki.

Ezután Eljákim, Hilkiájáhu fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár és Jóáh főtanácsadó, Ászáf fia, megszagattott ruhában Ezékiáshoz ment, és jelentették neki a kincstárnok beszédét.

Amikor Ezékiás király ezeket meghallotta, megszagatta ruháját, zsákruhát öltött, és bement az ÚR házába.

Azután elküldte Eljákimot, a palota felügyelőjét, Sebná kancellárt és a papok véneit, zsákruhába öltözve, Ézsaiás prófétához, Ámóc fiához.

Ezen a ponton érdemes lenne elolvasni Ézsaiás könyvét, mert ő egy nagyon befolyásos próféta volt Ezékiás király idejében.

Ezzel a történelmi háttérrel Ézsaiás próféciáit is sokkal jobban megérthetjük.

Azt mondták neki: Ezt üzeni Ezékiás: Nyomorúságnak, büntetésnek és szégyennek a napja ez a nap, mint amikor a gyermek az anyaméh szájáig jut, de nincs erő a szüléshez.

Talán meghallja Istened, az ÚR a kincstárnok minden szavát, akit ideküldött ura, az asszír király, hogy gyalázza az élő Istent, és talán megbünteti Istened, az ÚR azokért a szavakért, amelyeket meghallott. Imádkozz a még meglevő maradékért!

Amikor Ezékiás király szolgái megérkeztek Ézsaiáshoz,

így szólt hozzájuk Ézsaiás: Mondjátok meg uratoknak: Így szól az ÚR: Ne ijedj meg azoktól a beszédektől, amelyeket hallottál, amelyekkel káromoltak engem az asszír királynak a szolgái.

Íme én olyan lelket adok bele, hogy hírt hallva visszatérjen országába. Saját országában pedig kard által ejtem el.

A kincstárnok visszatért, de az asszír királyt már Libná ellen harcolva találta, mert meghallotta, hogy elvonult Lákisból.

Az asszír király ugyanis azt hallotta, hogy Tírháká, Etiópia királya háborúba indult ellene. Ekkor ismét követeket küldött Ezékiáshoz ezzel az üzenettel:

Mondjátok meg Ezékiásnak, Júda királyának: Ne engedd, hogy rászedjen téged Istened, akiben bízva azt gondolod, hogy nem kerül Jeruzsálem az asszír király kezébe!

Hiszen te is hallottad, hogy mit vittek véghez AsszírIA királyai minden országban, kiirtva mindent. Te talán megmenekülhetsz?

Megmentették-e más népek istenei azokat, akiket elődeim elpusztítottak: Gózánt és Háránt, Recefet és Eden fiait, akik Telasszárban voltak?

Hol van Hamát királya, Arpád királya és Szefarvaim városának a királya, meg Héna és Ivvá?

Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből és elolvasta. Majd fölment az ÚR házába, és kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt.

És így imádkozott Ezékiás az ÚR előtt: URam, Izráel Istene, aki a kerúbokon ülsz, egyedül te vagy a föld minden országának Istene, te alkottad a mennyet és a földet!

URam, hajtsd hozzám füledet, és hallgass meg! URam, nyisd ki szemedet, és láss! Halld meg Szanhérib beszédét, aki ideküldte ezt az embert, hogy gyalázza az élő Istent!

Igaz, URam, hogy AsszírIA királyai elpusztították a pogány népeket és országaikat.

Isteneiket tűzbe vetették, mert azok nem is voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért pusztíthatták el azokat.

Mindig az a legjobb, ha az Úr elé hozzuk a problémáinkat. Ha valaki fenyegető levelet ír nektek, a legjobb, ha az Úr előtt kiterítitek, kiöntitek a szíveteket, akárcsak Ezékiás.

De most te, URunk Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, URam, az egyedüli Isten!

Akkor Ézsaiás, Ámóc fia ezt az üzenetet küldte Ezékiásnak: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Meghallottam, hogyan imádkoztál hozzám AsszírIA királya, Szanhérib miatt.

Ezt az ígét jelentette ki róla az ÚR: Megvet, gúnyol téged Sion szűz leánya, fejét rázza mögötted Jeruzsálem leánya!

Kit gyaláztál s káromoltál, ki ellen emeltél szót? Kire néztél gögös szemmel? Izráel Szentjére!

Követeiddel gyaláztad az URat, és ezt mondtad: Sok harci kocsimmal fölmentem a legmagasabb hegyre, a meredek Libánonra is. Kivágtam sudár cédrusait, válogatott ciprusfáit, eljutottam utolsó tanyájára, legsűrűbb erdejébe is.

Kutat ástam és ittam másoknak a vizét; lépteimmel kiszárítom Egyiptomban a Nílus minden ágát.

Nem hallottad még, hogy én ezt régóta elvégeztem, jó előre kiterveltem? Most csak véghezviszem, hogy halomra dőljenek, rommá legyenek az erős városok.

Lakosaiknak ereje elfogyott, megrémültek, megszegyenültek; olyanok lettek, mint mezőn a növény, mint a gyenge fűszál, a háztetőn nőtt fű: elszáradt, mielőtt szárba szökkent.

Én tudom, ha leülsz, ha kimégy vagy bejössz, és ahogyan tombolsz velem szemben!

Mivel tombolsz velem szemben, és elbizakodott beszéded fülembé jutott, horgomat orrodba vetem, zablámat a szádba, és visszaviszlek az úton, amelyen idejöttél!

Tenedek pedig ezt a jelt adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét.

Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn.

Mert Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion-hegyéről azok, akik megmenekülnek. A Seregek URának féltő szeretete műveli ezt.

Azért ezt mondta az ÚR Assíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene.

Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az ÚR.

Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért, meg szolgámért, Dávidért.

Mivel Ezékiás az Úr elé vitte a gondjait, választ is kapott rájuk. Mi gyakran másokhoz futunk a problémáinkkal: egy tanácsadóhoz, egy barátához, és mindenki másra vetjük a nehézségeinket. De a Biblia azt írja, hogy: „Minden gondjaitokat Őreá vessétek, mert Neki gondja van rátok.”

Gyakran, amikor az emberek nekem mondják el a gondjaikat, kényelmetlenül érzem magam, mert mi tudok én tenni ezekkel? Semmit, csak annyit, hogy az Úr elé vigyem. Én erőtlenség vagyok, nem tudom megváltoztatni a helyzetet, mert minden Isten kezében van. Bárcsak megtanulnánk, hogy a mi félelmeinket, nehézségeinket az Úr elé vigyük!

Azon az éjszakán eljött az ÚR angyala, és levágott az asszír táborban száznyolcvanötezer embert. Amikor reggel fölkeltek, mindenfelé csupa holttest volt.

Ézsaiás olvasása közben nagyon érdekes adalékot kaphatunk ehhez. Megtudhatjuk, hogy mi volt ennek az eredménye a jeruzsálemiek számára. Érdemes elolvasni, hisz ez áll Ézsaiás könyvében:

Megrettentek a Sionon a vétkesek, reszketés vett erőt az elvetemülteken: Ki tartózkodhat közülünk perzselő tűz mellett, ki tartózkodhat közülünk örökös izzás mellett?

Mikor látták, hogy mit tett Isten tüze az asszírokkal, akkor minden bűnös szíve megrettent. A Zsidókban is olvashatjuk, hogy a mi Istenünk egy pusztító tűz, és itt is ezt olvashatjuk. Megijedtek tőle az emberek, mert hogyan lehet egy ilyen Isten közelében úgy élni, hogy ne égessen meg, ne pusztítson el?

Ekkor Szanhérib, Asszíria királya fölkerekedett, visszavonult Ninivébe, és ott is maradt.

Egyszer aztán, amikor imádkozott istenének, Niszróknak a templomában, a fiai, Adrammelek és Szárecer levágták karddal, maguk pedig elmenekültek Arárát földjére. Utána a fia, Észarhaddón lett a király.

Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment hozzá és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradsz életben!

Ezékiás pedig arcát a fal felé fordította, és így imádkozott az ÚRhoz:

Ó, URam, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel éltem előtted, és azt tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt.

Ézsaiás még a város közepére sem ért, amikor így szólt hozzá az ÚR igéje:

Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az ÚR házába.

Megtoldom napjaidat még tizenöt évvel. Asszíria királyának a kezéből pedig kiszabadítlak téged meg ezt a várost, és pajzsa leszek ennek a városnak önmagamért és szolgámért, Dávidért.

Majd ezt mondta Ézsaiás: Hozzatok egy csomó préselt fűgét! Odavitték és a kelevényre tették; a király pedig életben maradt.

Ezékiás azonban megkérdezte Ézsaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít az ÚR, és három nap múlva fölmehetek az ÚR házába?

Ézsaiás így felelt: Kapsz jelet az ÚRtól arra, hogy az ÚR teljesíti azt az ígét, amelyet kijelentett: Előre menjen az árnyék tíz fokkal, vagy visszafelé menjen tíz fokkal?

Ezékiás ezt mondta: Könnyű az árnyéknak tíz fokkal megnyúlnia. Ne úgy legyen, hanem menjen az árnyék visszafelé tíz fokkal!

Ekkor Ézsaiás próféta az ÚRhoz kiáltott, ő pedig visszatérítette az árnyéket tíz fokkal Áház napóráján, azokon a fokokon, amelyeken már áthaladt.

Azt mondd, hogy lehetetlen? Hát valóban lehetetlen, ha egy kis, erőtlen istenben hiszel, de ha az 1Mózes első versét elhiszed, akkor miért okozna ez problémát? „Kezdetekben teremtette Isten a mennyet és a földet.” Ilyen nagy a mi Istenünk! Nem szabad elfelejtsük ezt, főleg akkor, amikor a kis problémáinkért imádkozunk.

Abban az időben Meródak-Baladán, Baladánnak, Babilónia királyának a fia levelet és ajándékot küldött Ezékiásnak, mert hallotta, hogy Ezékiás beteg lett.

Ezékiás meghallgatta őket, azután megmutatta nekik egész kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a balzsamokat és a finom olajakat, a fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található volt. Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik Ezékiás.

Ekkor Ézsaiás próféta elment Ezékiás királyhoz, és megkérdezte tőle: Mit mondtak ezek az emberek, és honnan jöttek hozzád? Ezékiás így felelt: Messze földről, Babilóniából jöttek.

Ézsaiás így szólt: Mit láttak a palotában? Ezékiás így felelt: Mindent láttak, ami csak a palotában van; semmi sincs kincstáramban, amit meg ne mutattam volna nekik.

Akkor Ézsaiás így szólt Ezékiáshoz: Halld meg az ÚR igéjét:

Eljön majd az idő, amikor mindazt elviszik Babilóniába, ami a palotában van, és amit elődeid gyűjtöttek mindmáig, semmi sem marad meg. Ezt mondja az ÚR!

Utódaid közül is, akik tőled származnak, akiket nemzel, elvisznek egyeseket, és udvari szolgák lesznek Babilónia királyának a palotájában.

Ezékiás így válaszolt Ézsaiásnak: Jó az ÚR igéje, melyet hirdettél. Mert ezt gondolta: akkor az én időmben béke és biztonság lesz.

Ezékiás egyéb dolgai, összes hőstette, és hogy hogyan készítetett tavat és vízvezetéket, hogy bevezesse a vizet a városba, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

És pihenni tért Ezékiás őseihez. Utána a fia, Manassé lett a király.

Érdekes azon elgondolkodni, hogy nem lett volna-e jobb, ha Ezékiás inkább meghalt volna, minthogy meggyógyuljon? Vajon Ezékiás meggyógyítása volt Isten tökéletes terve? Hisz előtte Isten elküldte a hírt arról, hogy meg fog halni. Ezékiás sírt, és ezért Isten adott még 15 évet neki. Nem lett volna jobb, ha akkor meghal?

Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett

Ez azt jelenti, hogy Manassé a ráadás éveiben fogant meg. Ha Ezékiás akkor meghalt volna, akkor Manassé nem született volna meg. És ezt azért mondom, mert ezt olvassuk Manasséről:

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR; olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.

Újra megépítette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás elpusztított, oltárokat állított a Baalnak, és bálványoszlopot készítetett, amelyet készítetett Aháb, Izráel királya. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat.

Oltárokat építetett az ÚR házában, amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsálemben lesz a nevem.

Oltárokat építetett az ég minden seregének az ÚR háza mindkét udvarában.

A fiát is elégette áldozatul. Varázslást és jelmagyarázást űzött, halottidézőket és jövőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt.

Manassá olyan mély bűnbe vitt a népet, amiből nem tudtak többé kilábalni, és Júda a bűn mélységibe zuhant. Mi lett volna, ha Ezékiás nem kéri Istent imádságban, hogy meggyógyítsa őt? Lehet, hogy a nemzet története egész más lett volna. De ő könnyek között kérte Isten. Ez a fajta probléma akkor üti fel a fejét, amikor ahelyett, hogy elfogadnám Isten tervét, az én akaratomnak megfelelően akarom Őt befolyásolni. Amikor azt hiszem, hogy az imádság arra

szolgál, hogy az én akaratomat vigyem keresztül, ahelyett, hogy az Isten akarátának megvalósítója lennék.

Manassé nagyon gonosz király volt. Isten ezt mondta:

Én olyan veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy megcsendül bele mind a két füle annak, aki csak hallja.

Jeruzsálemre is Samária mérőzsinórját és Aháb házának a mérőőnját alkalmazom. Kitérlöm Jeruzsálemet, ahogyan kitérlik a tálat, és kitérölve leborítják.

Eltaszítom örökségem maradékát. Ellenségei kezébe adom; minden ellenségének a prédája és martaléka lesz, mivel azt tették, amit rossznak tartok, és folyton bosszantottak attól a naptól fogva, hogy ősei kivonultak Egyiptomból, egészen a mai napig.

Az Újtestamentumban, a Zsidó levél 11.-ik fejezetében azt olvassuk Isten prófétáiról, hogy hatalmas hitük volt, mégis megkövezték, kettéfűrészelték őket. A Biblián kívül írások alapján Ézsaiás volt az, akit kettéfűrészeltetett Manassé, Ezékiás gonosz fia.

Manassé nagyon sok ártatlan vért is ontott, amivel megtöltötte Jeruzsálemet egyik végétől a másikig, azon a vétken kívül, amellyel vétékbe vitte Júdát, olyat téve, amit rossznak lát az ÚR.

Manassé egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt és vétkei, amelyeket elkövetett, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

És pihenni tért Manassé őseihez, és eltemették palotája kertjében, az Uzzá-kertben. Fia, Ámón lett utána a király.

Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Mesullemet volt, Hárúc leánya, Jotbából.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan tett apja, Manassé is.

Mindenben azon az úton járt, amelyen járt az apja: tisztelte azokat a bálványokat, amelyeket apja tisztelt, és azokat imádta.

Elhagyta az URat, ősei Istenét, és nem az ÚR útján járt.

De összeesküdtek Ámón ellen udvari emberei, és megölték a királyt a palotájában.

Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, Jósiást tette királlyá az ország népe.

Ámón egyéb dolgai, amiket véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Az Uzzá-kertben levő sírba temették el. Utána a fia, Jósiás lett a király.

Nyolc éves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jedidá volt, Adájá leánya, Bockatból.

Azt tette, amit helyesnek tart az ÚR. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról sem jobbra, sem balra.

Itt pedig Jeremiás próféciáit érdemes elolvasni, mert Jeremiás ekkor kezdte meg működését.

Jósiás azt tette, amit az Úr helyesnek lát, de az emberek ekkorra már Manassé következtében mélyen jártak a bűnben. Mivel Jósiás, a király újjászületett, ezért a nép körében is népszerű volt ez a vallási mozgalom, de nem volt őszinte megtapasztalás. A Templom ismét megtelt, de Isten azt mondta Jeremiásnak, hogy menjen a templomhoz, és amint az emberek mennek be, kiáltsa, hogy „ne az Úr házában bízzanak”, ne üres fecsegés legyen ez, hanem kezdjék Istent igazán szolgálni.

Jeremiás sok bajba került, amiért az Istentől kapott üzeneteket közölte a királyokkal: börtönbe és verembe vetették, és sok baj érte. Jósiás idejében kezdi meg működését, majd a következő négy király alatt is dolgozott.

Jósiás király tizennyolcadik évében történt, hogy a király elküldte Sáfán kancellárt, aki Acaljáhu fia, Mesullám unokája volt, az ÚR házába ezzel a megbízással:

Menj el Hilkiájá főpaphoz, hogy szedje össze az ÚR házában összegyűlt pénzt, amit az ajtóőrök gyűjtöttek a néptől.

Adják oda azt az ÚR házában levő munkások felügyelőinek, azok pedig adják át a munkásoknak, akik az ÚR házában vannak, hogy javítsák ki a templom rongálódásait:

az ácsoknak, az építőknél és a kőműveseknek. Vásároljanak faanyagot és faragott köveket a templom kijavításához.

De nem kell őket elszámoltatni azzal a pénzzel, amit nekik átadnak, mert hűségesen fognak eljárni.

Egyszer csak így szólt Hilkiájá főpap Sáfán kancellárhoz: Ezt a törvénykönyvet találtam az ÚR házában! És odaadta Hilkiájá a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el.

Ezután Sáfán kancellár a királyhoz ment, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Szolgáid összeszedték a templomban található pénzt, és odaadták az ÚR házában levő munkások felügyelőinek.

Jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiájá főpap egy könyvet adott át neki, és felolvasott belőle Sáfán a királynak.

Amikor a király meghallotta a törvénykönyv igéit, megszaggatta a ruháját.

Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiájá főpapnak, Ahikámnak, Sáfán fiának, Akbórnak, Mikájá fiának, meg Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének:

Menjétek, kérdezzétek meg az URat, hogy mit jelentenek ennek a megtalált könyvnek az igéi rám és az egész népre, Júdára nézve! Mert nagy haragra gyulladt ellenünk az ÚR, mivel nem hallgattak elődeink ennek a könyvnek az igéire, és nem tették meg mindazt, ami elénk van írva.

Hilkiájá főpap, Ahikám, Akbór, Sáfán és Aszaja tehát elment Hulda prófétahoz, aki Sallumnak, Tikvá fiának, Harhasz unokájának, a ruhák őrizőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott; és beszéltek vele.

Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket:

Ezt mondja az ÚR: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, annak a könyvnek minden igéje szerint, amelyet Júda királya elolvasott.

Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával. Ezért gyulladt fel lángoló haragom ez ellen a hely ellen, és nem alszik ki!

De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az URat: Ezt mondja az ÚR azokról az igékről, amelyeket hallottál:

Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az ÚR előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszagattad ruhádat, és sírtál előttem, ezért én is meghallgatlak! - így szól az ÚR.

Ezért őseid mellé foglak tétetni, békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre hozok! És megvitték a választ a királynak.

Amikor Jósiás megértette Isten Igéjét, megszagatta ruháit, és valódi megtérést akart véghezvinni. Ezért kapta ezt az üzenetet Huldán keresztül, hogy a nemzet el fog esni, de nem az ő idejében.

A király magához gyűjtötte Júda és Jeruzsálem véneit.

Azután fölment a király az ÚR házába, és vele együtt minden júdai férfi és Jeruzsálem egész lakossága, a papok és a próféták, meg az egész nép aprajánagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden igéjét, amelyet az ÚR házában találtak.

Majd odaállt a király az oszlop mellé, és szövetséget kötött az ÚR színe előtt arra nézve, hogy az URat követik, parancsolatait, intelmeit, és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség igéit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. És az egész nép elfogadta ezt a szövetséget.

Ezután megparancsolta a király Hilkiájá főpapnak, a másodrangú papoknak és az ajtóőröknek, hogy hordjanak ki az ÚR templomából minden olyan felszerelést, amely Baalnak, Asérának és az ég minden seregének készült. Elégette azokat Jeruzsálemen kívül, a Kidrón mezején és a hamut Bételbe vitette.

Eltávolította a bálványpapokat, akiket Júda királyai alkalmaztak azért, hogy az áldozóhalmokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem környékén, meg azokat is, akik a Baalnak, a napnak, a holdnak, a szerencsecsillagoknak és az ég egész seregének tömjéneztek.

Kivittette az ÚR házában levő Asérá-szobrot is Jeruzsálemen kívülre, a Kidrón-völgybe, és elégette a Kidrón-völgyben, porrá zúzatta, porát pedig a köznép temetkezőhelyére szóratta.

Amikor Jeroboám évszázadokkal ezelőtt először az északi királyság élére került, felépítette a bételi oltárt, és a júdából jövő fiatal próféta elkezdte kiabálni, hogy „oltár, oltár, emberek csontjait fogják égetni rajtad”. Jeroboám kinyújtotta a kezét,

és azt parancsolta, hogy tartóztassák le a fiatalembert, de a keze úgy maradt, és könyörgött neki, hogy imádkozzon érte, hogy Isten meggyógyítsa őt. A fiatal próféta imádkozott érte, és a keze meggyógyult, és amikor Jeroboám ajándékot ígért neki, azt válaszolta: „ha az egész királyságot is nekem adnád, akkor sem maradhatnék, mert az Úr, aki engem ideküldött, hogy az oltár ellen szóljak, azt is mondta, hogy ne egyek semmit és ne igyak semmit ezen a helyen, és ne is azon az úton menjek vissza, amelyen jöttem.”

Aztán egy öreg próféta becsapta azzal, hogy az Úr azt mondta neki rajta keresztül, hogy egyen és igyon nála. Később az Úr valóban szólt, és szavának értelmében ezért az engedetlenségért a fiatal próféta az életével fizetett. Az öreg próféta pedig eltemette a fiatalembert.

Most, Jósiás idejében teljesedik tehát be a fiatal próféta által adott prófécia, és Jósiás leromboltatja ezt az oltárt is.

A bételi áldozóhalmon levő oltárt is, amelyet Jeroboám, Nebát fia készíttetett, aki vétekbe vitte Izráelt, ezt az oltárt is leromboltatta az áldozóhalommal együtt. Az áldozóhalom fölperzseltette, porrá zúzatta, a bálványoszlopot pedig elégette. Azután körülnézett Jósiás, és meglátta a sírboltokat, amelyek ott voltak a hegyen. A sírboltokból kihozatta a csontokat, és elégette az oltáron. Így tette azt tisztátalanná az ÚR igéje szerint, amelyet az Isten embere hirdetett; az, aki ezeket a dolgokat hirdetett.

Majd ezt kérdezte: Miféle síremlék ez, amelyet itt látok? A városbeliek így feleltek neki: Isten emberének a sírja ez, aki Júdából jött, és megjövedölte ezeket a dolgokat, amelyeket a bételi oltárral tettél.

Erre ő azt mondta: Hagyjátok nyugodni, senki se bolygassa meg a csontjait! És békén hagyták a csontjait a Samáriából jött próféta csontjaival együtt.

Jósiás Samária városaiból is eltávolította az áldozóhalmokon levő templomokat, amelyeket az ÚR bosszantására készíttetek Izráel királyai. Ugyanazon a módon bánt el velük, ahogyan azt Bételben tette.

Lemészároltatta az áldozóhalmok összes papját, akik ott voltak az oltároknál, és emberi csontokat égetett el azokon. Ezután visszatért Jeruzsálembe.

Majd ezt parancsolta a király az egész népnek: Tartsatok páskát Isteneteknek, az ÚRnak úgy, ahogy az le van írva a szövetségnek ebben a könyvében!

Bizony nem tartottak ehhez hasonló páskát a bírák ideje óta, akik Izráelt ítélték, sem Izráel, sem Júda királyainak az idejében,

csak Jósiás király tizennyolcadik évében tartottak ilyen páskát az ÚRnak Jeruzsálemben.

Jósiás király megtisztította Júda országát és Jeruzsálemet a halottidézőktől és jövendőmondóktól, a házibálványoktól is, mindazoktól a förtelmes bálványoktól, amelyek ott láthatók voltak. Így szerzett érvényt a törvény rendelkezéseinek, amelyek le vannak írva abban a könyvben, amelyet Hilkiájá pap talált az ÚR házában.

Nem volt hozzá hasonló király őelőtte, aki úgy megtért volna az ÚRhoz teljes szívével, teljes lelkével és teljes erejével, egészen a Mózes törvénye szerint; és utána sem támadt hozzá hasonló.

Az ÚR izzó nagy haragja azonban nem múlt el, mert haragra gerjedt Júda ellen azért a sok bosszantásért, amivel Manassé bosszantotta.

Ezért azt mondta az ÚR: Júdát is eltávolítom magam elől, ahogyan Izráelt eltávolítottam, és megvetem ezt a várost, Jeruzsálemet, amelyet pedig kiválasztottam, sőt a templomot is, amelyről azt mondtam, hogy ott lesz az én nevem!

Jósiás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

Az ő idejében vonult fel Nékó fáraó, Egyiptom királya AsszírIA királya ellen, az Eufrátesz folyó felé. Jósiás király szembeszállt vele, de az megölte Megiddónál, alighogy meglátta.

Szolgái holtan vitték el Megiddóból egy harci kocsin; Jeruzsálembe vitték, és eltemették a sírjába. Az ország népe azután fogta Jóáházt, Jósiás fiát; felkenték, és királlyá tették apja után.

Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejáhú leánya, Libnából.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan elődei tették.

De Nékó fáraó fogságba vetette őt Riblában, Hamát földjén, hogy ne uralkodhassék Jeruzsálemben. Az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki.

Ezután Nékó fáraó Eljákimot, Jósiás fiát tette királlyá apja, Jósiás után, és a nevét Jójákimra változtatta. Jóáházt pedig magával vitte, aki így Egyiptomba került, és ott halt meg.

Jójákim megadta az ezüstöt és az aranyat a fáraónak, de kirította azt az országra, hogy megadhassa a pénzt a fáraó parancsa szerint. Az ország népétől fejenként becslés szerint hajtotta be az ezüstöt és az aranyat, hogy megadhassa Nékó fáraónak.

Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben.

Ez idő alatt Jeremiás nagyon sokszor kiáltott a nép bűnei miatt.

Az ő idejében vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és szolgája lett Jójákim három éven át; de azután elfordult tőle, és föllázadt ellene.

Ezért az ÚR káldeus és arám rablócsapatokat, továbbá móábi és ammóni rablócsapatokat küldött ellene. Azért küldte ezeket Júda ellen, hogy pusztítsák azt az ÚR igéje szerint, amelyet kijelentett szolgái, a próféták által.

Júdával is azt történt akárcsak Izraellel: amikor a nemzet gyengesége nyilvánvalóvá vált, akkor minden nép támadást indított ellenük. Nagyon veszélyes az, ha egy nemzet gyengesége megnyilvánul, mert felbátorítja a többieket, hogy megtámadják őt.

*És pihenni tért őseihez Jójákim, utána pedig fia, Jójákin lett a király.
Egyiptom királya többé nem vonult ki országából, mert Babilónia királya mindent elfoglalt, ami csak Egyiptom patakjától az Eufrátesz folyamig Egyiptom királyáé volt.*

Tizennyolc éves volt Jójákin, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Nehustá volt, Elnátán leánya, Jeruzsálemből.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan apja tette.

Abban az időben vonultak fel Nebukadneccarnak, Babilónia királyának a szolgálói Jeruzsálem ellen, és ostrom alá vették a várost.

Nebukadneccar, Babilónia királya is megérkezett a város alá, amelyet szolgálói ostromoltak.

Ekkor Jójákin, Júda királya kiment Babilónia királyához anyjával, udvari embereivel, parancsnokaival és főembereivel együtt. Babilónia királya uralkodásának nyolcadik esztendejében elfogatta őt.

És elvitette onnan az ÚR házának minden kincsét, meg a királyi palota kincseit, és leszedetett minden aranytárgyat, amelyet Salamon, Izráel királya készíttetett az ÚR templomában. Így jelentette ezt ki az ÚR.

Fogságba vitte a jeruzsálemieket, minden parancsnokot és a haderő minden vitézét, tízezer foglyot;

Itt érdemes elolvasni Dániel könyvét, mert őt is a babilóni fogságba vitel első hullámában, ezen tízezer ember között hurcolták el Babilónba. Ő az egyik herceg, Dávid házának rokona volt, és ott Babilónban tanították azért, hogy Nebukonozor udvarában szolgáljon. Híres államférfi lett Babilónban, és a következő méd-perzsa birodalomban is.

Azután Babilónia királya Mattanját, Jójákin nagybátyját tette meg helyette királynak, és a nevét Cidkijjára változtatta.

Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejáhú leánya, Libnából.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan Jójákim tette.

Bizony, az ÚR haragja miatt történt ez Jeruzsálemmel és Júdával! Végül is elvetette őket maga elől. Cidkijjá azután fellázadt Babilónia királya ellen.

Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén megérkezett Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá, és tábort ütött vele szemben; körülötte pedig ostromműveket építtetett.

Ostrom alatt állt a város Cidkijjá király tizenegyedik évéig.

A negyedik hónap kilencedikén már úgy elhatalmasodott a városban az éhínség, hogy nem volt ennivalója az ország népének.

Akkor betörték a városba. A harcosok azonban éjszaka mind kimenekültek a két várfal közt lévő kapun át, amely a király kertje mellett van, és bár a káldeusok ott voltak körös-körül a város alatt, eljutottak a síkság felé vezető útra.

A káldeusok egy csapata azonban üldözőbe vette a királyt, és utolérte a jerikói síkságon, mivel egész csapata szétszóródott mellőle.

El is fogták a királyt, és elvitték Babilónia királyához Riblába, aki ítéletet tartott fölötte.

Cidkijá fiait szeme láttára ölték meg, azután Cidkiját megvakították, majd bilincsbe verték és elvitték Babilóniába.

Jeremiás 32.-ik fejezetében olvashatunk egy érdekes próféciát Cidkijával kapcsolatban, akiről azt írja, hogy vezetni fogják a fogságába. Ez a prófécia is beteljesült, mert nem látott, és úgy vitték elvezetve.

Csak a nincsteteneket hagyták a földön, és a babilóniak Gedalját tették helytartóvá, de őt egy összeesküvés során megölték. Aztán a júdaiak megijedtek attól, hogy a babilóniak ezért bosszút fognak állni, és a maradék ember Egyiptomba menekült, és így pusztult el Júda, egy olyan nemzet, amely valamikor hatalmas volt, Isten erejével teremtett, és amíg Ő vezette őket, addig erősek voltak, győzelmeket arattak, de amikor elfordultak tőle, akkor az ellenségeik elpusztították őket, és maga a nemzet is megszűnt létezni.

70 éven keresztül, Jeremiás próféciájának megfelelően, a babilóniai fogságban voltak. Érdeemes elolvasni Jeremiás és Ezékiel próféciáit, valamint Dániel könyvét, hogy megértsük ennek a kornak a hátterét.